

Proletari din toate țările, uniți-vă!

FLACARA

Nr. 3 (347) - 20 Ianuarie 1962

e chiar atât de frig ?

(Citiți reportajul în paginile 11-12-13)
Fotografiile de A. MIHAILOPOL

Cele 98 de Danaide

de Florica ŒELMARU

Versiunea originală a legendei Danaidelor, cea străveche și elină, se petrecea în Argolida și în Infern. În Argolida, unde patruzeci și nouă din cele cincizeci de fiice ale lui Danaos își ucidău mirii — și în Infern, unde, întru ispășirea crimei lor, erau oștindite ca de-a lungul veșniciei să umple cu apă un urliș vas fără fund.

O altă versiune a acestei povești, contemporană și atlantică, se desfășoară încă în momentul de față la Paris. Unde nouăzeci și opt de persoane, pe care agenția „France Presse” le consideră „cetățeni de frunte ai țărilor din N.A.T.O.”, încheie azi, 20 ianuarie, o dezbateră de două săptămâni — despre cam ce s-ar putea face pentru întărirea unității alianței atlantice.

Danaidele erau patruzeci și nouă, participanții la conferința atlantică din capitala Franței sînt, cum se poate lesne socoti, în număr exact dublu. Dar sarcina pe care o au de îndeplinit depășește cu mult și dublul și triplul și înzecețitul celei pe care verdictul zeilor o așezase pe umărul nefericitelor uxoricide.

Dar s-o luăm de la început. Pe vremea cînd secretar al Departamentului de Stat era încă dl. Christian Herter, mai precis în septembrie 1960, Congresul S.U.A. a votat o lege prin care se decidea crearea unei comisii alcătuite din 20 de cetățeni americani — persoane particulare, adică neocupînd nici o funcție publică — menită să pregătească pentru 1962 o conferință atlantică însărcinată să studieze în mod temelnic și să soluționeze în mod radical (din punct de vedere teoretic!) spinoasa problemă a unității coaliției. Ceva mai tirziu, după cum se știe, dl. Christian Herter a devenit persoană particulară, așa încît a putut lua conducerea grupului de inițiativă american (ceea ce dovedește că, măcar în anumite cazuri, chestiunea șomajului își găsește în S.U.A. rezolvări). Iar conferința de la Paris l-a ales acum președinte, adică un fel de Danaidă-șef. Sub energica domnie-sale conducere, Danaidele atlantice au purces să umple nu un singur butoi fără fund, ci un fel de butoaie comunicante și toate defecte.

Îată, de pildă, ce obiective își propune: — Armonizarea și unificarea legăturilor economice dintre țările N.A.T.O. (Danaidele, să recunoaștem, au umor: vezi de pildă problemele „pieții comune”).

— Acordarea de „ajutor” țărilor slab dezvoltate printr-o acțiune comună (aici nu mai e vorba de umor: chiar formularea Danaidelor atlantice arată cu virtuoză indignare că inițiativele diferitelor aliați atlantici în raport cu statele tinere sînt — cităm — „în prezent dispersate și uneori concurente”).

— Ajutorarea economică a țărilor membre, în special a celor sudice (cu o admirabilă discreție nu se spune că ajutorul este astfel condiționat, încît producția țărilor — să spunem ajutate — să fie modelată după nevoile... să spunem generoșilor donatori).

— Întărirea legăturilor politice între membrii N.A.T.O. (dovedind o perseverență egală cu a fiicelor lui Danaos care turnau apă la nesfîrșit în vasul fără fund, conferința de la Paris își propune să rezolve ceea ce animatul cadrul al înfrînirilor occidentale la nivel înalt și semi-înalt n-a izbutit să rezolve în ultimii ani: divergențele în problema tratativilor Est-Vest, în problemele coloniale, în problemele privitoare la funcționarea Organizației Națiunilor Unite, ș.a.m.d.).

În plus, Danaidele atlantice își propun să „formuleze o doctrină politică unică”, menită să constituie „un răspuns” la ceea ce ele numesc „sfidarea politică” pe care o reprezintă succesele și influența crescîndă a comunismului în lume. Fiicele lui Danaos nu aveau de ce să caute logică în veșnicul lor dute-vino dintre prîul infernal și recipientul ingrat: era o condamnare și o executare. Danaidelor contemporane logică nu le este interzisă — și nici cunoașterea istoriei. Încă de la apariția marxismului și mai cu seamă de la Marea Revoluție Socialistă, și din ce în ce mai intens, pe măsură ce s-au amplificat realizările Uniunii Sovietice apoi ale sistemului mondial socialist, burghezia caută doctrine politice care să concureze forța de atracție a comunismului. Butoiul însă a rămas mereu gol. Danaidele d-lui Herter puresc acum care cu găleți, care cu oale, care cu câni și ibrice — după puterea fiecăreia — să toarne în el ideologie. Dar este cel mai mare și cel mai dogit dintre butoaiele comunicante pe care cele 98 de Danaide atlantice își propun să-l umple.

La Moscova s-a deschis expoziția „Arhitectura și construcțiile în R. P. Romînă”. În fotografie: un aspect din expoziție.

fotocronica FLACAR

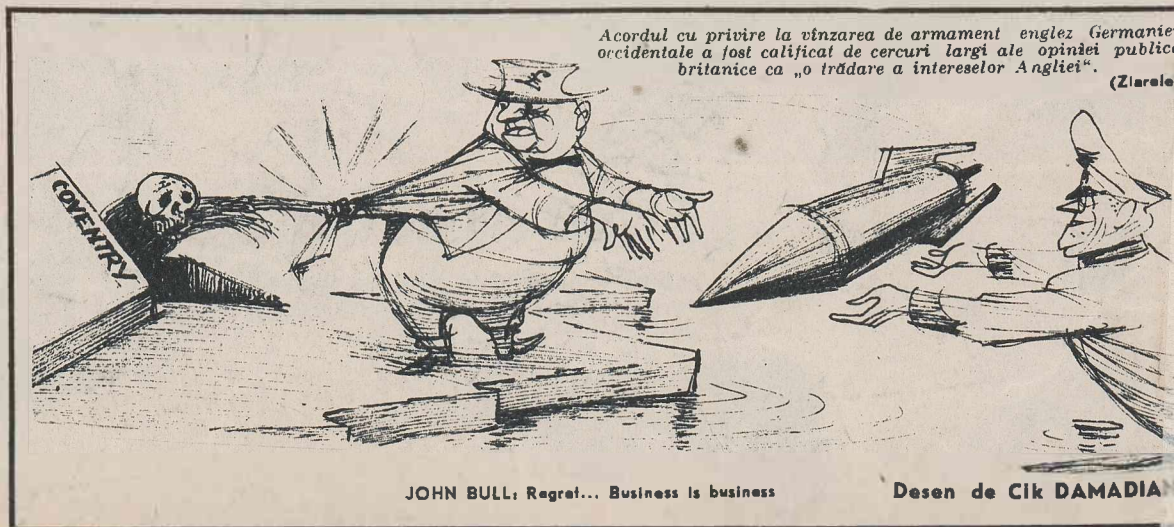
Conferință de presă la Paris, organizată în comun de Comitetul Generală a Municipiului și celelalte organizații sindicale — C.F.T.C., F.O. și C.G.C. — în legătură cu greva minerilor din Decazeville. Ocupînd în luna de zile, minerii cer în lăra hotărîrii guvernamentale cu privire la închiderea din acest bazin carbonifer asigură de lucru aproape în toată țara populații din regiunile învecinate. Cei cîțiva mineri din fotografie (în prim plan) au plecat din mină numai pentru a participa la conferința de presă.

↑ Imagine din timpul unei operații desfășurate de Armata de eliberare națională din Algeria. „Noi luptăm — a declarat recent la Rabat șeful guvernului provizoriu al Republicii Algeria, Ben Khedda — pentru instaurarea păcii în Algeria, dar nu a unei păci coloniale, ci a unei păci în condiții de libertate, dreptate și demnitate”.

Vestitul pictor mexican David Alfaro Siqueiros, înțemnițat pentru convingerile sale progresiste, a implinit 65 de ani. În fața sediului O.N.U. din New York, a avut loc recent o demonstrație pentru eliberarea lui Siqueiros.

REVELION 1962 ÎN CAPITALĂ

Încheierea anului 1961 an de însemnate victorii în lupta pentru desăvârșirea construcției socialismului, și trecerea în noul an au fost sărbătorite, în Capitală, ca și în întreaga țară, sub semnul bucuriei, optimismului, încrederii în viața fericită spre care ne călăuzește partidul.

În pagina de față redăm câteva imagini de la revelioanele organizate în unele întreprinderi și case de cultură bucureștene.

1) Uzinele Grivița Roșie. Harnicii metalurgiști de aci au organizat revelionul în sala frumoasei lor cantine, întâmpinând anul 1962 cu bucuria celor care zi de zi dobândesc noi succese. 2) Uzinele textile „7 Noiembrie”. Miezul nopții a trecut de mult, dar harnicele țesătoare, care au dat patriei sute de mii de metri de țesături peste plan, se arată tot atât de neobosite. 3) De Anul nou un toast în cinstea bucuriilor viitoare! La casele de cultură ale tineretului și-au petrecut împreună revelionul tineri muncitori, elevi și studenți (aspect de la revelionul organizat la Casa de cultură a raionului 1 Mai). 4) Fabrica de confecții și tricotaje-București, una din întreprinderile fruntașe ale industriei noastre ușoare, a găzduit la rândul ei un revelion de neuitat.

Un tablou idilic și

CRĂPĂTURILE DIN ZID...

Tabloul este mare și zugrăvit cu multă grijă. Jumătatea de sus e ocupată de un cer albastru, imaculat, pe care nici cu lupa nu se poate distinge vreun nor. Jumătatea de jos, în arier-plan, înfățișează un peisaj alegoric, asemenea unui paradis perfecționat: tigri care veghează cu bonomă tandrețe ca somnul albelor oițe să nu fie deranjat, lupi care — cu un knix — oferă morcovi iepurașilor. Pe primul plan, o serie de personaje, pentru care pictorul a ales de pe paleta sa o singură culoare: rozul-bonbon. Figurile lor exprimă atîta duioșie, încît, în comparație cu ea, pînă și

citară o copie după natură? Sunt oare tigrii chiar atît de binevoitori, lupii chiar atît de sereni, bili și zîmbetele chiar atît de spontane? Este oare realitatea chiar atît de trandafirie?

Să scoatem binișor tabloul din cui și să ne uităm la pereții de care e atîrnat... Ce oronid Zidul e plin de crăpături, tenoiala cade și, printre numeroase găuri ivite se întrevăd scene cutremurătoare!

Să ne uităm mai cu atenție la unele dintre ele.

Micile familii ale familiei noastre

Să ne aruncăm privirea asupra Europei occidentale, spațiu locativ cam restrîns, în care se înghe-

de Nicolae MINEI

Ilustrații de Cik DAMADIAN

pelteana de coacăze are gustul sulfatului de sodiu.

Iată idilicul tablou pe care lumea capitalistă îl face lumii capitaliste. În acest autoportret colectiv sînt reprezentați membrii unei mari familii, risipite pe trei continente: unchiul Sam — capul familiei — locuiește la Washington, tanti Gretchen — la Bonn, vărul John Bull — la Londra, celelalte rubedenii — la Paris, Roma, Stockholm, Tokio... Ceea ce, după cît se pare, nu-i împiedică să se simpatizeze, să se iubească — ce zic!? — să se adore unul pe celălalt și toți pe toți.

După cît se pare... Sau, mai precis, după cît vor autorii tabloului să se pară! Dar este oare această emoționantă pînză publi-

suie numeroși membri ai „fericitei” familiei capitaliste. Unde e mult lăudata armonie zugrăvită în tabloul mai sus pomenit? De ce în loc de zîmbete vedem grimase furioase, de ce în loc de cuvinte amabile auzim injurături?

Acum cinci ani, în sectorul vest-european al familiei occidentale s-a constituit o familie mai mică, din șase membri, care s-a autointitulat „Comunitatea economică europeană” sau, mai pe scurt, „Piața comună”. La ea au aderat, după cum se știe, Franța, Italia, Germania occidentală, Belgia, Olanda și Luxemburgul. În loc să se bucure, ca o rutină bună, vărul de peste Canalul Mincii s-a supărat foc. Avea și

de ce: producția lor este de două ori și jumătate superioară celei engleze. Dar, mai ales, Anglia pierdea importante poziții economice pe continent și vedea ridicându-se vechile sale rivale — Germania și Franța. Ceea ce l-a determinat pe primul ministru Macmillan să-și amintească de blocada lui Napoleon.

Reacția a fost imediată. Anglia a cerut ca în locul „Pieței comune” să se creeze o „mare zonă de comerț liber” (liber pentru capitalismul monopolist în general și pentru cel britanic în special), care să cuprindă toate țările vest-europene.

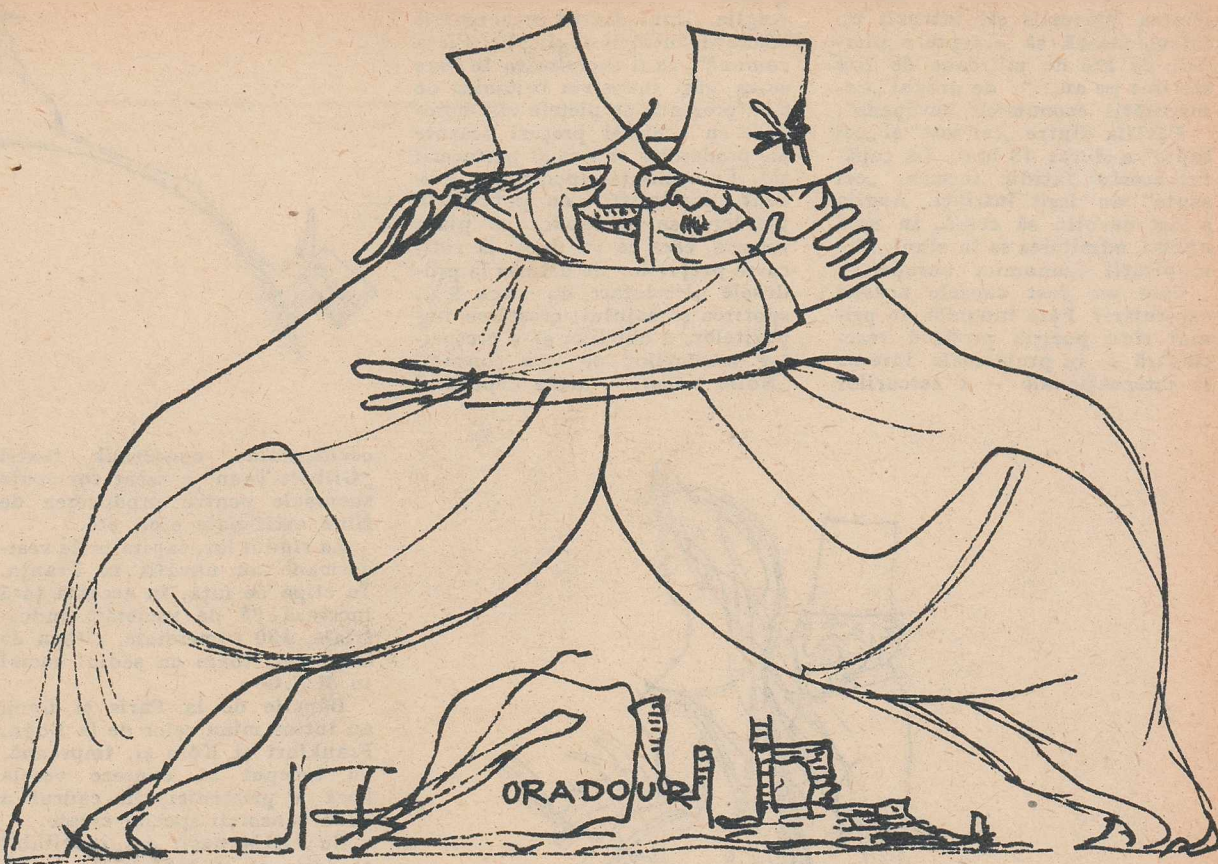
Au urmat propuneri, contra-propuneri, oferte, contraoferte și, pînă la urmă, „Comunitatea economică europeană” nu a acceptat recomandarea Angliei, ci a invitat-o în mod grațios să intre ea în „Piața comună”.

Anglia nu numai că a declinat invitația, dar a pus pe picioare o altă familie economică „Asociația europeană a comerțului liber”: Anglia, plus alte șase state occidentale mai mărunțele.

Între cele două combinații — „comunitatea” și „asociația” — cunoscute mai larg sub numele de „cei șase” și „cei șapte”, a început un adevărat război economic, un război așa cum îl pot purta între ele numai niște rude animate de cele mai capitaliste sentimente de dragoste reciprocă. În numeroase declarații publice sau private, „cei șase” i-au calificat pe „cei șapte” drept bandiți, iar „cei șapte” i-au descris pe „cei șase” drept niște tâlhari de drumul mare.

De pildă, deputatul laburist Anthony Greenwood și-a prezentat astfel motivele pentru care se opunea unei aderări a Angliei la „Piața comună”:

„Mai întii, avantajele economice dubioase ale unei piețe libere ar fi mai mult decît anulate, după părerea mea, prin renunțarea la dreptul de a ne cîrmui propriile noastre afaceri. În al doilea rînd, nu doresc să dau puterea politică în mîinile doc-

torului Adenauer sau președintelui De Gaulle sau să leg viitorul nostru național de astfel de aliați instabili. În al treilea rînd, cred în Commonwealth și aș deplînge orice schimbare care ar slăbi legăturile noastre cu el. În al patrulea rînd, „Piața comună” presupune permanența războiului rece și o Europă divizată și aceasta nu poate fi punctul de plecare pentru acea lume pe care aș dori eu s-o văd”.

La rîndul său, ziarul vest-german „Hamburger Echo” a caracterizat astfel relațiile existente în grupul „celor șapte”:

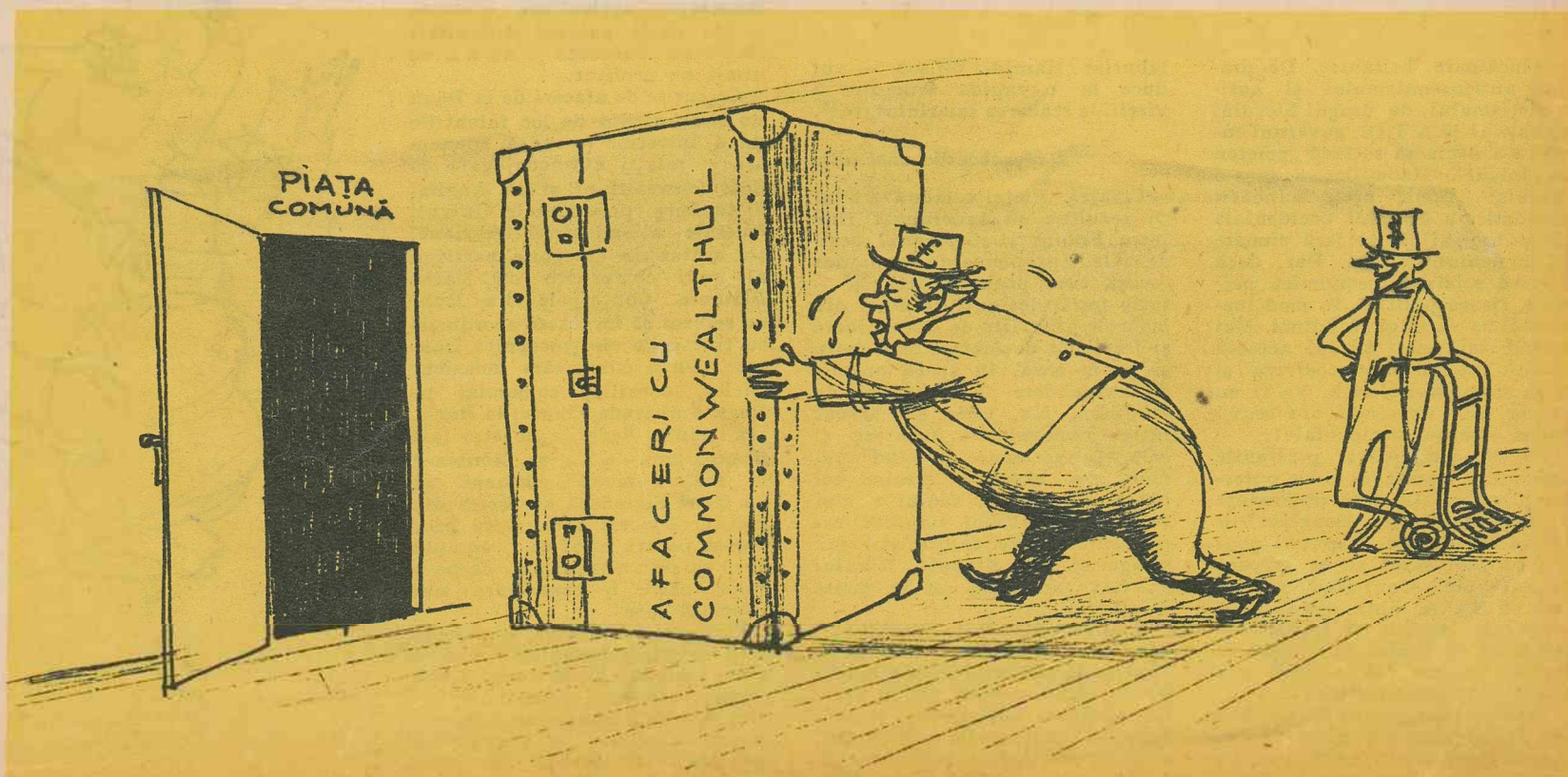
„Anglia nu se poate dezbăra de vechile sale năravuri imperialiste. Pierzînd coloniile africane și asiatice, ea și-a îndreptat atenția asupra blonzilor indigeni din

Peninsula Scandinavă, pe care intenționează să-i exploateze cu aceeași ferocitate. Partenerii săi din «Asociația europeană a comerțului liber» au tot atîta drept la libertatea comerțului, cît aveau în urmă cu 30-40 de ani locuitorii Indiei sau Tanganicai. Nu e de mirare că, în afară de Suedia, toate celelalte participante la grupul «celor șapte» duc tratative bilaterale cu grupul «celor șase»”.

În ceartă s-au amestecat și țările — dominioane și foste colonii ale Marii Britanii — care formează Commonwealth-ul. În cadrul acestei familii (a treia la număr, după cum se vede), Anglia se bucură de așa-numita „preferință imperială”, adică își exportă produsele industriale în

țările respective, plătind taxe vamale foarte reduse. În schimb, produsele agricole ale „asociațiilor” săi din cadrul Commonwealth-ului intră fără vamă în Anglia. Intră — atîta vreme cît Marea Britanie nu devine o membră a „Pieței comune”; căci din acel moment scutirea de vamă se aplică numai țărilor din „Comunitatea economică europeană”, toate celelalte — deci inclusiv țările Commonwealth-ului — trebuind să plătească un impozit de 15-25%.

Ceea ce a determinat pe primul ministru al Noii Zeelande, H.J. Holyoake, să declare că adeziunea Angliei la „Piața comună” ar fi un dezastru pentru țara sa, iar ziarul australian „Sun” să afirme că „Australia va fi nevo-

ită să caute noi piețe de export pentru mărfurile ei, întrucât nu intenționează să accepte o pierdere de 170 de milioane de lire sterline pe an... de dragul „Comunității economice europene”.

Bătălia dintre „cei șase” și „cei șapte” a durat 13 luni. La capătul acestui fatidic termen, „cei șapte” au ieșit înfrinți. Anglia a fost nevoită să ceară, în mod oficial, admiterea sa în sinul „Comunității economice europene”.

Care au fost cauzele acestei capitulări? Fără îndoială, în primul rând poziția profund reacționară — în problemele interne și internaționale — a cercurilor

general, toți oamenii muncii din Anglia. Unul dintre principalele efecte ale intrării Angliei în „Piața comună” va fi necesitatea în care se va găsi industria britanică de a se prezenta pe piețele vest-europene cu aceleași prețuri scăzute ale produselor sale ca și partenerii săi. Compensația (pentru că, evident, capitaliștii nu pot fi în pierdere) se va căpăta pe piața internă, ceea ce va duce la ridicarea prețurilor de detaliu la produsele alimentare cu circa 9%, sporirea șomajului, creșterea impozitelor, a chiriilor și a prețurilor mărfurilor de larg consum. „Noile măsuri — arăta deputatul

conducătoare britanice. De dragul anticomunismului și antisovietismului, de dragul blocului agresiv al N.A.T.O., guvernul englez s-a decis să se facă „prieten cu dracul”. Macmillan a spus-o deschis: „Consecințele scindării economice a Europei occidentale încep tocmai să se facă simțite în domeniul politic. Dar, dacă această sciziune economică persistă, fisura politică în mod inevitabil se va lărgi și adânci. Mai curând sau mai târziu, aceasta trebuie să afecteze coerența și forța noastră militară. Va fi un cancer care va roade din însăși inima alianței occidentale”.

Pe de altă parte, presiunile americane s-au făcut și ele puternic simțite. Ministrul de Finanțe al Statelor Unite, Douglas Dillon, a luptat din răsputeri pentru ca „cei șase” să se împace cu „cei șapte”. Unul dintre motive este că S.U.A. abia așteaptă să acapareze vechile și tradiționalele piețe de desfacere și surse de materii prime ale Angliei din cadrul Commonwealth-ului.

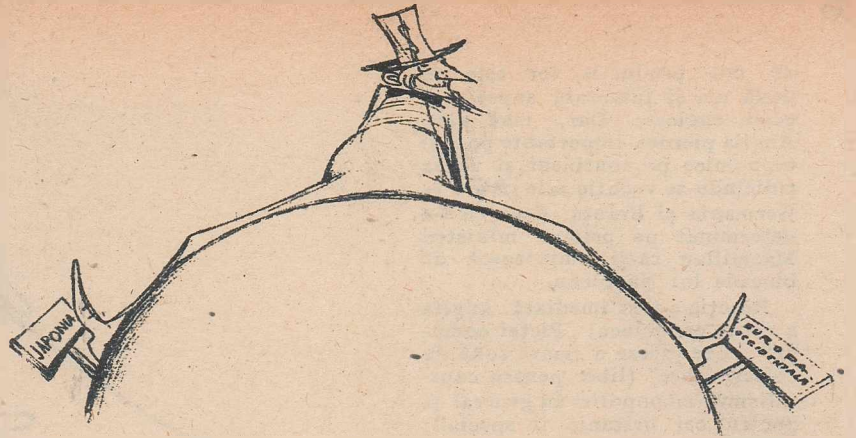
Cine plătește prețul foarte ridicat al înfrângerii engleze? Clasa muncitoare, micii fermieri și, în

laburist Harold Wilson — vor duce la o rapidă scumpire a vieții, la scăderea salariului real”.

Dedesubturile unei idile

Crearea „Pieței comune” a avut ca rezultat un îndelungat flirt între Franța și Germania occidentală. „Apropierea nu s-a produs — așa cum probabil bănuți — între foștii deținuți francezi din lagărele hitleriste de exterminare și foștii lor deținători care dețin și acum ceva, în speță posturi de răspundere în guvernul de la Bonn. Nu, idila s-a născut între monopolurile franceze și cele vest-germane. Și când spunem „s-a născut”, greșim cel puțin pe jumătate: înaintea celui de-al doilea război mondial, raporturile dintre capitaliștii din stînga și din dreapta Rinului au fost totdeauna cît se poate de cordiale.

Așadar, născută sau renăscută, idila s-a desfășurat din plin. Trusturile siderurgice franceze au achiziționat acțiuni ale minelor de cărbuni din Ruhr, marelui trust al cauciucului „Michelin” și-a deschis filiale în Germania

occidentală, concernul textil „Gilbert-Taon” a creat tot acolo sucursale pentru producerea de fibre artificiale etc., etc.

La rîndul lor, capitalurile vest-germane au năvălit în Franța. În clipa de față, în această țară lucrează 65 de societăți industriale, 130 comerciale, câteva de asigurări, toate cu sediul social în R.F.G.

Băncile de la Paris și Lyon au întins mîna celor de la Bonn, Frankfurt și Köln și, împreună, au început să danseze vesela horă a prieteniei, în cadrul a două consorții special create.

Cu ațîția nași, era inevitabil ca idila să se transforme într-o adevărată nuntă. Dar, încă înainte de a ajunge în fața altarului, tînărul mire Konrad a început să joace tot felul de feste viitoare sale „jumătăți”. Astfel, Ministerul de Război vest-german, care promisese să-și echipeze Bundeswehrlul cu avionul de vînătoare francez „Mirage III”, a lăsat făgăduința lui să intre în domeniul mirajelor, făcînd în schimb importante comenzi de material militar în Anglia.

Tot astfel, angajamentele prietenoase la importul de produse agricole din Franța nu au fost nici ele respectate. În ciuda obligațiilor pe care i le impunea „Piața comună”, Germania occidentală s-a adresat vechilor săi furnizori — Canada, Australia și Danemarca — pentru necesitățile sale în cereale, carne și unt. Evident că, de pe urma acestor tranzacții, agricultura franceză — ale cărei enorme dificultăți sînt bine cunoscute — nu a avut nimic de profitat.

Cercurile de afaceri de la Bonn nu și-au ascuns de loc intențiile de a întreține — ca să spunem așa — relații extraconjugale cu Commonwealth-ul și cu Anglia. Fritz Berg, președintele Uniunii federale a industriei germane, s-a arătat un categoric partizan al unui compromis cu Marea Britanie. Concernele din Ruhr au refuzat să lărgească acordurile cu trusturile electrotehnice franceze. După cum arăta monsieur Biclet, consilier comercial pe lângă Ambasada Franței la Bonn: „În timp ce vederile noastre (ale francezilor — n.n.) se limitează la „Piața comună”, germanii nu au făcut niciodată un secret din faptul că acest cadru este prea îngust pentru ei și că îl acceptă doar ca pe un prim pas, ca pe o etapă către o organizare mai cuprinzătoare”.

Cu atîtea adulteruri, se pune în mod firesc întrebarea: ce soartă va avea menajul Paris-Bonn? După toate aparențele, intenția Bonnului este de a ține sub un puternic papuc economic pe scumpa sa soțioară. O intenție pe care

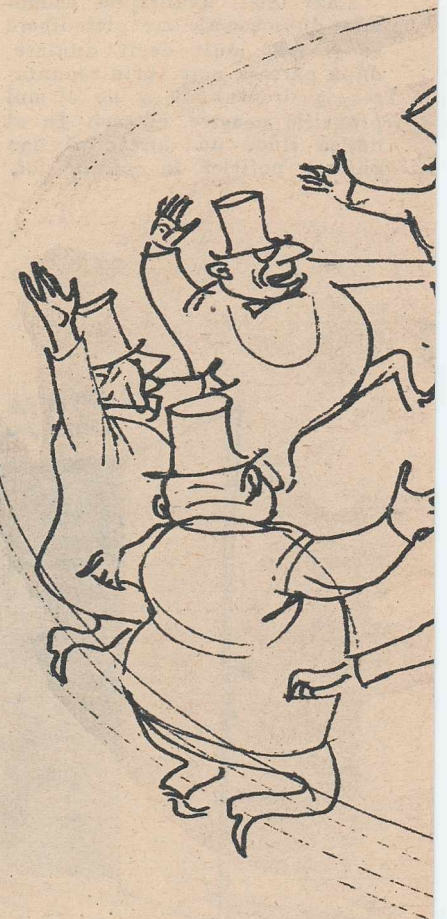
Germania a mai avut-o și altădată și care s-a soldat cu trei războaie: în 1870, în 1914 și în 1939.

Și unchiul Sam?

Avînd de dirijat o familie atît de puțin unită, cum o duce unchiul Sam? Cum se descurcă el în încurcatele harțe dintre „cei șase” și „cei șapte”, dintre Anglia și Commonwealth, dintre Franța și Germania occidentală?

Statele Unite nu sînt nici ele scutite de efectele unei legi pe care exegeții capitalismului o contestă, dar care nu acționează din această cauză cu mai puțină rigurozitate: legea dezvoltării economice și politice inegale și în salturi a țărilor capitaliste.

Dovezi? Iată cîteva: în 1948, ponderea S.U.A. în producția industrială a lumii capitaliste era de 56,6%, în 1960 ea scăzuse la 47% și în 1961 a coborît, desigur, și mai jos. Cota americană în comerțul mondial capitalist, care era de 20% în 1957, s-a diminuat la 18,1% în 1960. Tot în 1957, exporturile Statelor Unite depășeau importurile cu 6,5 mi-

liarde de dolari; în 1960, depășirea scăzuse de șase ori, coborând sub un miliard de dolari (și să nu uităm că această depășire se menține grație creditelor și „ajutoarelor” administrate cu de-a sila unei serii întregi de țări). În sfârșit, încă un simptom: în 1950, S.U.A. dețineau 65% din rezervele de aur ale întregii lumi capitaliste; zece ani mai târziu, ele dispuneau numai de 45% din aceste rezerve.

Am minți dacă am spune că Statele Unite au privit cu patriarhală bucurie a unui cap de familie această știrbire a avuției lor, în favoarea celorlalte rude. Dimpotrivă, S.U.A. au reacționat cu violență, folosind toate mijloacele de constrângere pentru a-și menține și întări supremația.

În acest sens a acționat Fondul monetar internațional, organizație în care americanii și țările dependente de ei dețin majoritatea și care a transformat de fapt întreaga lume capitalistă într-o uriașă zonă a dolarului. Cele 72 de state participante la Fondul monetar internațional sunt obligate să respecte prețul aurului fixat acum treizeci de ani de S.U.A. și să-și efectueze diferitele lor plăți fie în aurul socotit la acest preț, fie direct în dolari.

Rezultatul a fost că, în ultimii ani, numeroase țări capitaliste au fost silit să-și devalorizeze moneda în raport cu dolarul. Pentru a lua numai exemplul francului francez, acesta se găsește la cea de-a cincea devalorizare a sa după cel de-al doilea război mondial, conținutul lui în aur fiind exact de 160 de ori mai mic decât în 1913.

Pe de altă parte, au sporit considerabil investițiile de capital

american în statele din Europa occidentală. În ultimul deceniu, aceste investiții au crescut în Franța de la 217 la 641 milioane dolari, în Belgia de la 69 la 219, în Germania occidentală de la 204 la 1010, în Italia de la 63 la 319, în Olanda de la 84 la 257.

Sînt încă vii în mintea tuturor dramaticele discuții prilejuite în Anglia de acapararea unor mari uzine de automobile de către maiestratea sa Henry Ford al II-lea. În Germania occidentală, peste 600 de firme aparțin unor monopoluri americane. În Italia, capitalul american invadează repede și sigur industria metalurgică, electrotehnică și a construcțiilor navale.

În declarațiile oficiale, Statele Unite arată Japoniei aceeași frățescă iubire pe care în Europa o rezervă Germaniei occidentale. Însă, vorba ceea: frate, frate, dar brînza-i pe dolari! Principiile fundamentale care reglementează raporturile economice dintre Washington și Tokio sînt exprimate, concis și grăitor, în lozincile: „cumpără tot ce e american!” și „folosește pentru transport numai vase americane!” În prima jumătate a anului 1961, exporturile japoneze în S.U.A. au scăzut cu 7%, iar exporturile americane în Japonia au crescut cu 30,7%. Efectul: rezervele de aur ale Japoniei s-au diminuat cu 25%.

Iată numai cîteva din lucrurile pe care le-am zărit — fugar și incomplet — printre crăpăturile zidului de care era atîrnat idilicul tablou al lumii capitaliste. Cum se face că zidul nu se prăbușește cu totul? Care e mortarul care îl mai ține în picioare? De ce rămîn

împreună — vorba fabulistului — racul, broasca și cu știuca?

Răspunsul e simplu: trecind peste dezbinările și divergențele lor, statele capitaliste sesim unite prin solidaritatea imperialistă de clasă, prin ura oarbă și frica deznădăjduită de comunism și de mișcarea de eliberare națională. Nu degeaba Winston Churchill numea veacul nostru „groaznicul secol al XX-lea”. Nu degeaba, urmașul său, Anthony Eden, spunea despre lumea capitalistă că „se află în derută și trece printr-o primejdie foarte mare”. Nu degeaba, președintele Kennedy recunoaște că americanii „văd în comunism valul viitorului”.

Tovarășul N. S. Hrușciiov arăta, pe bună dreptate, că liderii statelor occidentale trebuie să țină seama de existența Uniunii Sovietice și a întregului lagăr socialist și că se tem să înceapă un război între ei. Căci contradicția fundamentală a lumii contemporane este contradicția dintre socialism și imperialism.

Această contradicție pune în umbră antagonismele dintre statele capitaliste, împingîndu-le în alianțe și blocuri militare anti-sovietice. N.A.T.O., S.E.A.T.O., C.E.N.T.O. și alte inițiale care desemnează asemenea blocuri apar ca adevărate formule magice, menite doar să împace ciocnirile de interese și să aplaneze disensiunile.

Dar ireconciliabilul nu poate fi conciliat. Contradicțiile profunde care sfîșie lumea capitalistă nu pot fi înlăturate. Orice alianță între imperialiști rămîne „o uniune de tîlhari, în care fiecare caută să smulgă cîte ceva de la ceilalți”.

Această caracterizare a făcut-o Lenin și ea rămîne pe de-a-ntregul valabilă și astăzi.

AGENDA

● Cunoscutul compozitor sovietic Boris Mokrousov a compus o partitură plină de elan și melodicitate pentru opera „Ceapa!” a cărei premieră a avut loc de curînd pe scena Teatrului muzical dramatic din R.S.S.A. Ciuvașă. Opera este închinată figurii legendare a eroului războiului civil, Ceapaev.

● Aleksandr Tvardovski, redactorul șef al cunoscutei reviste literare „Novii Mir”, anunță apariția, chiar în primul număr din 1962, a povestirii „Minunea secolului XX”, aparținînd Tatianei Esenina, fiica marelui poet Serghei Esenin.

● Un fost șofer, Henrikas Kuraskas (în fotografie), realizează la Teatrul academic de dramă litua-

nian o creație care atrage admirația spectatorilor. În rolul lui Osvald din piesa „Strigoii” de Henrik Ibsen, interpretarea sa dă o nouă viață acestei puternice drame ibseniene.

● Una din ultimele lucrări ale compozitorului englez Malcolm Arnold se intitulă „Concert gastronomic pentru Oaspeți, Maitre d'hotel și Orchestră” și a fost executată în primă audiere la „Festival Hall” din Londra. Concertul face parte din seria „festivalurilor Hoffnung” organizate în cinstea șefului școlii muzicii concrete Gerard Hoffnung. Cu prilejul acesta și alți compozitori și-au prezentat „creațiile” lor, compuse în același gen, pentru a fi executate la cratiță, ventilator, linguriță etc.

● „Ascensiunea lui Arturo-Ui poate fi oprită” — puternicul și virulentul pamflet antifascist al lui Bertolt Brecht, continuă să cucerească scenele lumii: la Milano, pe Broadway, la Varșovia și în

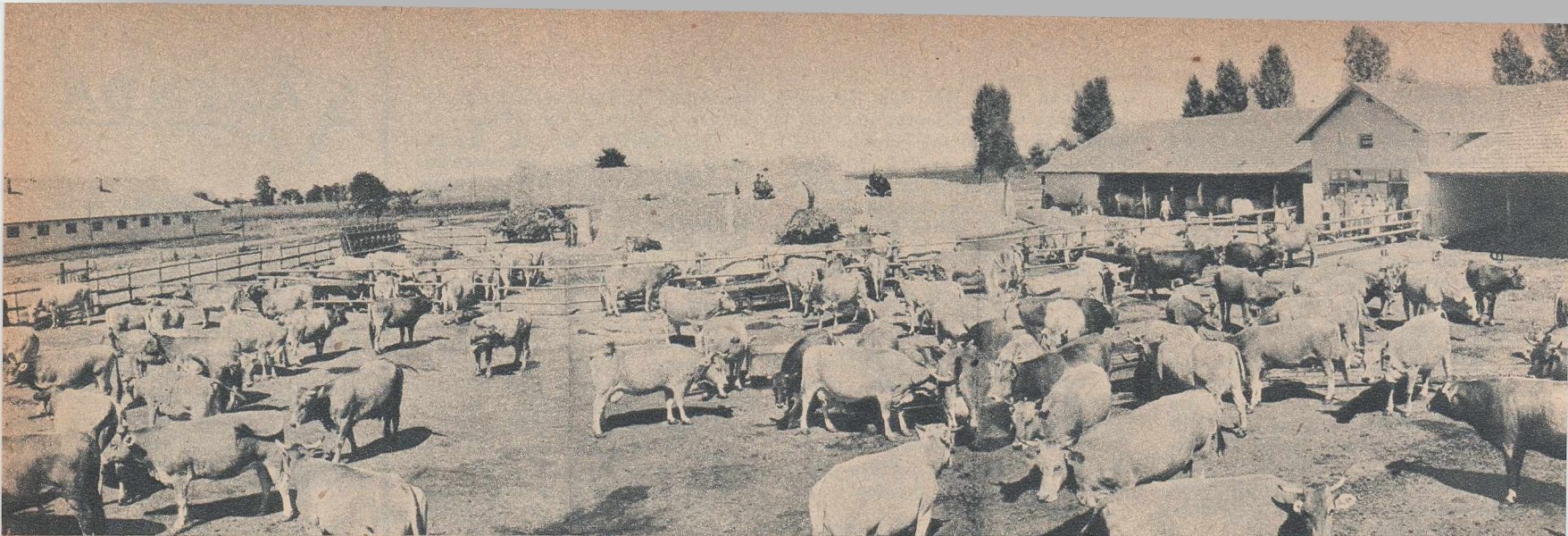

curînd la București. Pe scena teatrului „Berliner Ensemble” rolul principal a fost creat de Ekkehard Schall (în fotografie) considerat drept unul din cei mai valoroși interpreți ai lui Arturo-Ui.

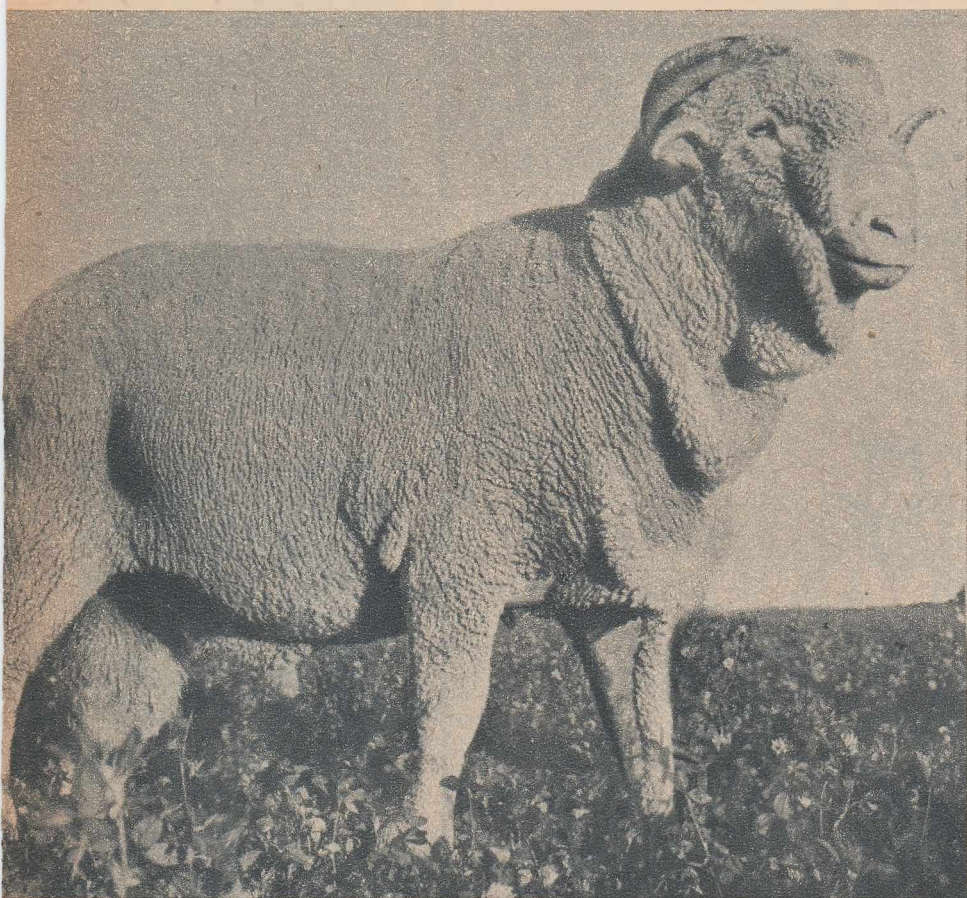
● Edilișii orașului american Okmalidge (din statul Oklahoma) au dat de curînd următoarea ordonanță: de astăzi înainte strada principală a orașului se va numi Strada Cedrilor. Motivul schimbării este redat în următoarele rînduri: „Este absurd să botezăm străzile noastre cu numele unor străini necunoscuți, care în afară de asta mai prezintă și serioase dificultăți de pronunțare”. Mai înainte se numea strada Napoleon.

● Nu de mult compania de televiziune din New-Orleans anunță: „În atenția spectatorilor! Astăzi transmitem un documentar pentru pisici! Vinătoarea de șoareci”. „Nu neglijați să îndepărtați din camera în care se află televizorul dumneavoastră. Prezența lor în timpul transmisiunii poate duce la urmări nedorite”.

ZOOTEHNISTII DIN

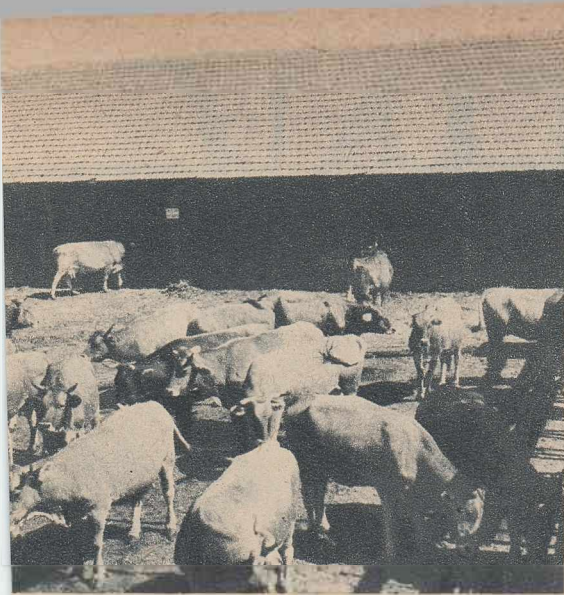
Cine vizitează Gospodăria agricolă de stat din Carei, regiunea Maramureș, are prilejul să vadă cum se face zootehnia modernă. Pentru gospodăriile agricole colective din regiune, G.A.S. din Carei este un exemplu; în strădania tuturor oamenilor muncii din agricultură de a aduce la îndeplinire sarcinile șesenalului, colectivul din Carei se află în primele rinduri. Prezentăm cititorilor noștri câteva imagini din activitatea colectivului acestei gospodării de stat.

În albumul gospodăriei am admirat „portretele” unor berbeci de rasă aduși aici în anul 1952: niște matahale de peste 90 de kg greutate fiecare, cu lână bogată și fină. Metodele științifice folosite pentru îmbunătățirea raselor de ovine, grija depusă la creșterea mieilor, hrănirea rațională a animalelor, toate acestea au făcut ca producția de lână a gospodăriei să crească de la 4,09 kg în medie de la fiecare oaie în 1954, la 7,230 kg în 1961. Turmele de oi ale gospodăriei numără în prezent aproape trei mii de capete. În anul 1961 au fost predate statului 14.000 kg de lână fină. În fiecare an pleacă de aici la alte gospodării de stat din țară cîte 150-200 berbecuți merinos de elită pentru reproducție.

Fermele de porci ale gospodăriei numără 8.732 capete, din care peste 5.000 la regim special de îngrășat. În 1961 gospodăria a livrat statului 1.250 tone de carne.

În timpul verii scroafele fată în tabere păzite de „păstori electrici”. La îngrășătorii, troacele automate pentru uruieli uscate și mecanizarea alimentării cu apă ușurează munca oamenilor. Metoda e și foarte economică: un singur om poate îngriji 60-80 de scroafe.

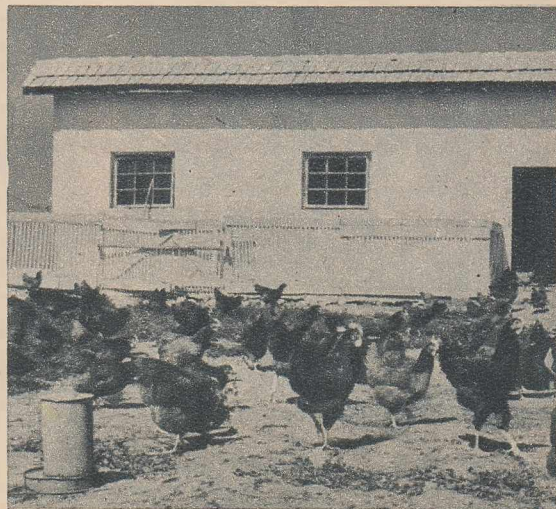

În secția Domănești a G.A.S. din Carei, la creșterea vacilor se aplică un soi de „autoservire”. Specialiștii îi spun stabulație liberă. Grajdul este deschis, iar vacile nu sînt legate. În jurul padocului se află silozurile la suprafață și clăile de fîn, iar în grajd adăpătoarele automate; vacile se hrănesc și se adapă singure. Maistrul zootehnist Anton Ackerman ne asigură că blindele rumegătoare s-au obișnuit repede cu „civilizația”, că sînt mai robuste și mai rezistente la boli, și că, din 16 îngrijitori la 200 de vaci ciți lucau aici, astăzi mai sînt necesari doar șase.

Planul de producție al gospodăriei a prevăzut predarea în 1961 a unei cantități de 15.254 hectolitri de lapte, dar muncitorii de la fermele de vaci l-au depășit cu peste 1.000 de hectolitri.

Scurt popas la ferma de păsări a gospodăriei. Scurt, pentru că nici nu prea sînt multe de văzut aici. Se pare că sectorul avicol al G.A.S. Carei nu s-a bucurat de toată atenția cuvenită din partea conducerii gospodăriei. Este de presupus însă că spiritul gospodăresc ce s-a vădit la celelalte sectoare se va face simțit în curînd și în ce privește creșterea păsărilor și că exemplul G.A.S. Giarmata, menționat în cuvîntarea tovarășului Gheorghe Gheorghiu-Dej la Consfătuirea pe țară a țăranilor colectiviști, va fi urmat și de G.A.S. Carei.

Fotoreportaj de Silviu PODINĂ (text)
și Claudiu SLAVU (fotografii)

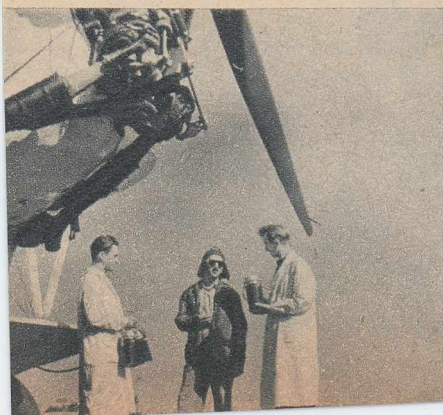
CAREI

La „creșa” vițelilor... Sugarii sînt hrăniți cu lapte, cu uruieli cernute, cu finuri vitaminice uscate la umbră și cu alte „delicatese”. Pentru a li se grăbi creșterea și a-i feri de boli, în rațiile de hrană se adaugă și biostimulatori, produși ai fabricii de antibiotice din Iași.

Constatăm cu surprindere că toți vițelii sînt lipsiți de atributul firesc oricărei cornute: coarnele. Ni se explică pricina. Chiar după cîteva zile de la naștere, vițelii sînt supuși unei operații simple și nedureroase: pe locul unde ar trebui să le crească coarnele, se aplică o substanță chimică și cornutele încețază să mai fie... cornute. Utilitatea operației e evidentă: se înlătură pericolul rănirilor de mai tîrziu, cînd vițelușii devin bătăioși.

În tot cursul anului avioanele ajută la îndeplinirea cu succes a obiectivelor campaniilor agricole. Centrul de însămînțări artificiale al gospodăriei de stat din Carei, a cărui contribuție la ameliorarea raselor de ovine (și de bovine, de altfel) din regiune e cunoscută, folosește deseori și avionul în rezolvarea operativă a sarcinilor sale.

Milan Poldauf (R. S. Cehoslovacă) și-a construit, ca numeroși alți adepți ai acestui sport, un kart dotat cu un motor de 125 cmc.

KARTING

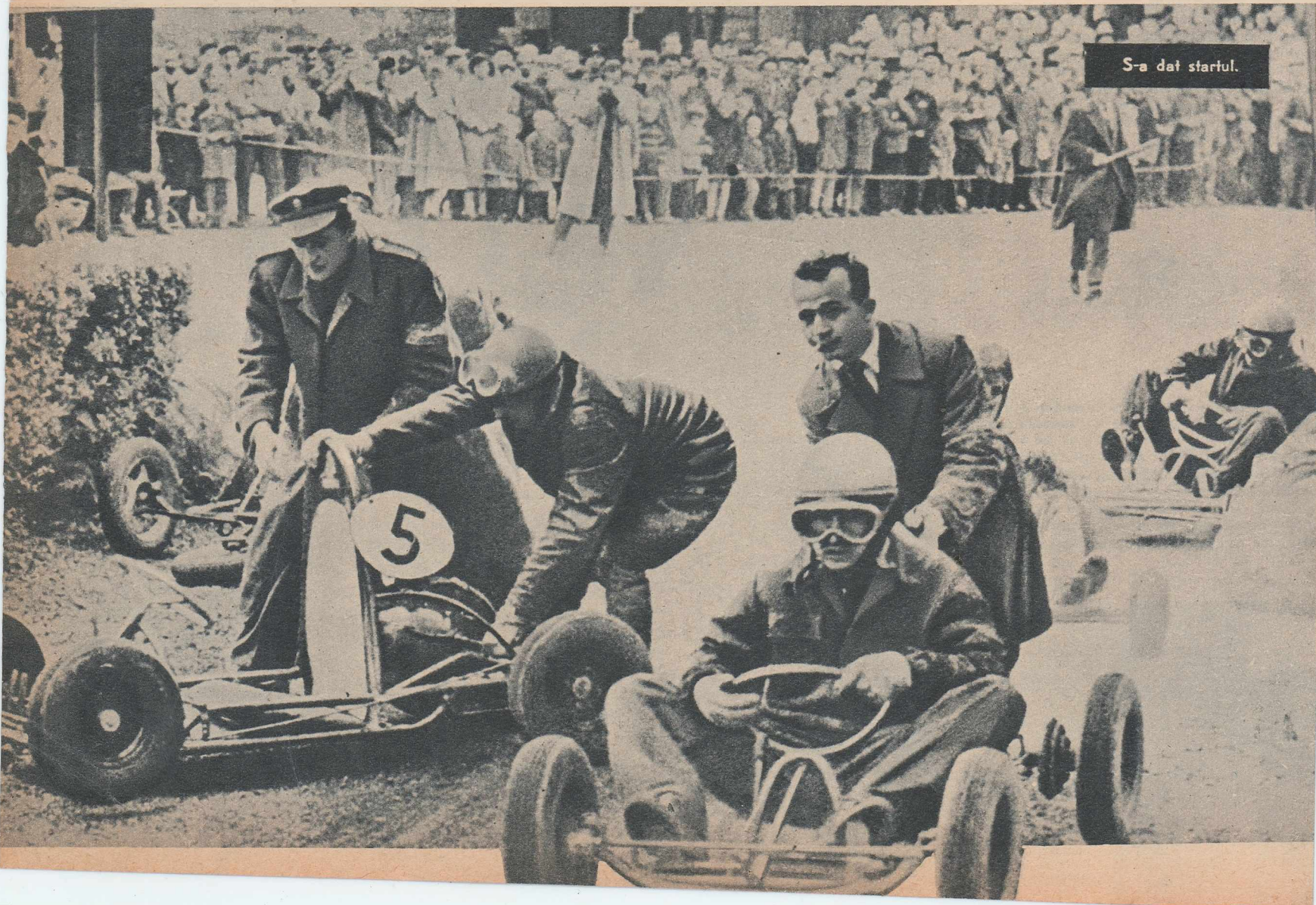
Pe pista de zgură trec viji-
ind niște autovehicule. Da-
torită vitezei cu care gonesc,
nu poți să-ți dai prea bine
seama dacă e vorba de moto-
ciclete, scutere sau de alte ma-
șini. În sfârșit, unul dintre con-
curenți trece primul linia de
sosire, încetinește și apoi oprește.

Să privim și noi la vehiculul
necunoscut.

Este un fel de automobil de
curse foarte mic — aproape o ju-
cârie! — fără caroserie sau, dacă
vreți, o „motocicletă” joasă cu
patru roți. Lungimea unei astfel
de mașini este de circa 1,80 m,
înălțimea de 0,60 m, iar lățimea

de aproximativ 1,20 m. Ace-
ste vehicule sînt dotate cu motoa-
re variind între 50 și 125 cmc
și pot dezvolta o viteză de 35
pînă la 80 km pe oră. E vorba
de o nouă disciplină sportivă,
numită karting, iar vehiculele
respective poartă numele de kar-
turi. Kartingul se practică în

multe părți ale lumii, deși este
un sport de dată relativ re-
centă. Tinerii din sute de colec-
tive sportive ale Uniunii Sovie-
tice practică cu multă pasiune
noul sport. În R.P. Ungară,
R.P. Polonă și R.D. Germană,
kartingul a atins un asemenea
nivel, încît permite sportivilor

Actrița franceză Brigitte Bardot
a îndrăgît și ea kartingul.

In plină cursă...

din aceste țări să concureze în competiții internaționale. În S.U.A. kartingul a atras pînă acum circa un milion de adepți. În Franța în numai un an de zile au fost amenajate 80 de piste. În Occident — însă — beția vitezei, acest Moloh care înghite atîtea vieți omenești, a început

să facă victime și printre amatorii de karting.

Un mare interes a stîrnit kartingul în R.S. Cehoslovacă. Deși pînă acum n-au avut loc probe oficiale, totuși cursele demonstrative organizate în orașele Marianske Lazne, Olomouc, Liberec, Brno au dezvoltat, mai ales

la tineri, gustul pentru noua disciplină sportivă. Astfel, numeroase autoclubluri au și înființat secții de karting, pînind la dispoziția membrilor lor material din care aceștia își construiesc singuri mașinile, concurînd apoi cu ele. De altfel, caracteristica principală a karturilor este aceea

că ele trebuie confecționate cu mijloace proprii deoarece nu se găsesc în magazine.

Kartingul — acest sport deosebit de pasionant și atrăgător — are toate șansele să cucerească simpatiile amatorilor din întreaga lume. Și, poate, și ale celor din țara noastră...

TWISTUL și strimba rînduială

Condoleanțele noastre: a murit un dans — rock-and-rollul.

Felicitările noastre: s-a născut un dans — twistul!

Condoleanțele ca și felicitările se adresează finalei societăți americane. Întorcînd cu dezgust spatele răposatului rock, ea a adoptat cu entuziasm pe nou-născutul twist.

Pe englezește, „twist“ înseamnă multe lucruri. Înseamnă și sucire, și răsucire, și torsiune, și scrîntitură, și strîmbătură, și luxație, și entorsă, și elongație etc. Așa cum îl practică aristocrația dolarului, dansul twist face onoare tuturor acestor sensuri: o serie de suciri și scrîntiți se strîmbă, se răsucește și se torsiunează cu riscul chiar de a-și face luxații.

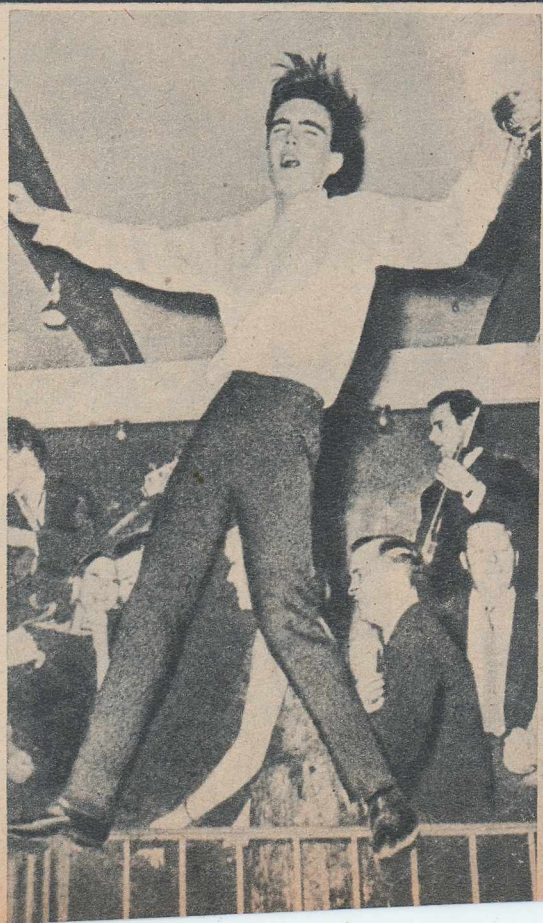
Noul idol este adorat într-un templu: taverna „Peppermint Lounge“ (ceea ce în traducere sună, cam nepotetic, „Localul izmei“). Acum cîteva săptămîni aci veneau să se îmbete marinarii. Astăzi, la intrare fac coadă nume răsunătoare ca alde Vanderbilt, Rockefeller, Hearst și chiar unii membri ai familiei Kennedy.

Agățați de grinzi, în echilibru pe balustrade, cocoțați pe mese, acești „americani liniștiți“ (liniștiți în privința uriașelor lor venituri) se inițiază, plini de neliniște, în tainele twistului. În acest scop, ei înfruntă orice primejdie. Ca dovadă doamna Alice Mayer.

Doamna Alice are 86 de ani. Asta n-a împiedicat-o să învețe twistul, care însă cu acest prilej și-a valorificat și sensul de luxație. Scrîntindu-și glezna, doamna Alice a dat în judecată pe cunoscutul dansator Fred Astaire, la a cărui școală ea urma un interesant curs de inițiere în noua artă.

Un detaliu: doamna Alice Mayer este soacra procurorului general al Statelor Unite. Adică a omului a cărui principală sarcină este să urmărească aplicarea cu strictețe a legii McCarran. Știți, legea împotriva comunistilor și a tuturor celor care sînt de părere că în S.U.A. sînt multe lucruri strîmbe, sucite și scrîntite.

N. M.

Mare miting la Havana, consacrat planului
„Tră

ÎN C

...S

oarele începutului de septembrie nu este, în Cuba, mai îndurător decât soarele de august. Lăsînd oceanul la dreapta noastră, ajungem la „Ciudad pesquera de Manzanillo” („Orașul pescăresc din Manzanillo”) nău-

ciți de căldură. Cămașa trasă peste pantalonii după obiceiul cuban, nu mi se pare cu nimic mai ușoară decât o cămașă purtată europeaneste: arde. Pînă la urmă, ne lipsim de ea și umblăm pe jumătate goi, la fel muncitorilor în mijlocul cărora ne aflăm.

Un complex de peste cinci sute de case noi-nouțe: roze, galbene, albastrii, verzi-pal, vor intra în curînd în posesia pescarilor. Mai încolo, învîluită în nori de praf și de var, sufocată de larma betonierelor și a macaralelor, se înalță, uriașă, carcasa viitorului șantier naval, în care se vor construi ambarcațiuni pescărești.

— Eh, ce spuneți de casele noastre? — ne interpelează, mîndru, un muncitor. Știți ce era aici pe vremea lui Batista? Iadul...

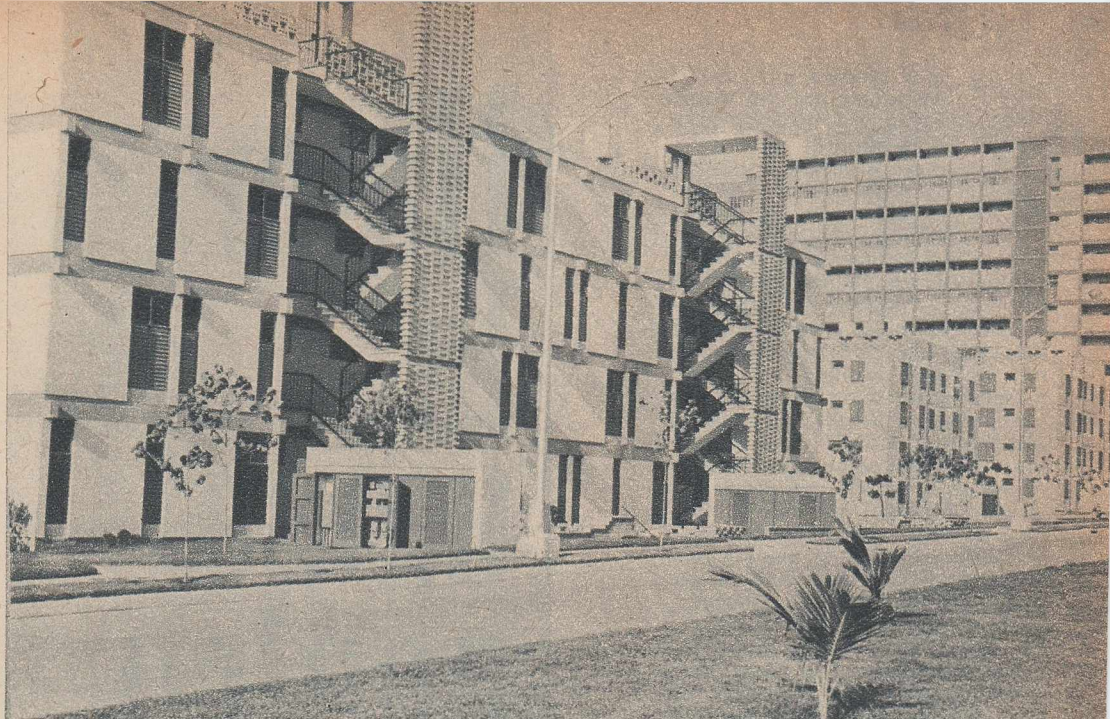
Mîndria aceasta, a constructorilor unei vieți noi, am putut-o citi de-a lungul întregii călătorii, de la Havana pînă la Santiago de Cuba. Nu e o mîndrie interiorizată, ascunsă, ci una expansivă, dornică de a găsi confirmarea pretutindeni.

— Așa-i că e frumoasă Cuba noastră? Așa-i că locuințele pe care le clădim n-au pereche? Așa-i că știm să ne facem o viață frumoasă? Spune, așa-i?

Da, așa e. Se construiește, în Cuba, cu o frenezie pe care numai cei sărmani ieri o pot avea, acei care, din tată în fiu clădind doar pentru alții, știu că azi construiesc pentru ei. Se rîde, se cîntă și se dansează în Cuba cum nu s-a rîs, nu s-a cîntat și nu s-a dansat niciodată. Se respiră cu pofta pe care numai cel ieșit din țență o are.

...Sîntem acum în altă parte a orașului. Aici, se mai poate vedea — pentru foarte puțin timp, exact atît pînă cînd pescarii vor primi cheile noilor case — vechiul cartier pescăresc. Întinse pe mari distanțe, plasele fulgeră sub valurile cumplite ale căldurii, azvîrlind miliarde de solzi de lumină. Urmele vremurilor de altădată se mai pot vedea: aici, grîile și chinurile au urfîț pretimpuriu frumoasele chipuri ale mulatrelor și ale negreselor, băiețandrii — subnutriți în copilăria lor altădată — sînt sperioși, rahitismul a pus pecetea nu doar pe unul.

— Yankeeii au știut cum să ne fericească...

ic al Cunei pe 1962. Mitingul s-a desfășurat sub lozincă: „Revolucion es construir” (Revoluția înseamnă a construi). Această lozincă a prins viață de-a lungul și de-a latul Cunei libere.

ic al Cunei pe 1962. Mitingul s-a desfășurat sub lozincă: „Revolucion es construir” (Revoluția înseamnă a construi). Această lozincă a prins viață de-a lungul și de-a latul Cunei libere.

CUBA REVOLUȚIEI

de
Eugen JEBELEANU

Manzanillo face parte dintre acele ținuturi ale Cunei care cunosc cel mai bine prețul libertății. La Manzanillo, a fost asasinat, la 22 ianuarie 1948, de către un căpitan cuban aflat în solda Wall-Street-ului, marele fruntaș al muncitorilor din industria de zahăr, Jesús Menéndez. El — și altele altele mii de eroi și martiri ai libertății — au pierit pentru ca oamenii aceștia să poată smulge vieții cheia care-i duce de la cavernele de altădată în locuințele pe care le construiește statul revoluționar condus de Fidel Castro.

Vechiul sat pescăresc în care singurul lucru frumos sînt uriașele cantități de crevețe așternute pe rogojini ca niște nesfîrșite comori de corali, rămîne în urmă. Dar versurile lui Nicolás Guillén, poetul profet al Cunei, versurile care, încă înainte de izbînda revoluției, evocau amintirea vie a lui Jesús Menéndez, mă însoțesc și-mi vorbesc despre victoria dreptății și a adevărului: „Jesús nu spune nimic, dar are în ochii-i un scîlpăt de promisiune adîncă, asemănător celui ce-l au coasele în timpul recoltelor, cînd sînt atîșne de soare; ridicînd pumnul puternic ca un ciocan neînfrînt, înaintea urmat de voinice grumaze, ce întonează, într-o limbă virgină, un cîntec larg și înalt ca o frîntură de ocean; Jesús nu este în cer, ci pe pămînt; nu cere rugăciuni, cere luptă; nu cere preoți, ci tovarăși; nu zidește biserică, ci sindicate: Nimeni nu va putea să-l ucidă”.

★

— Companeros! Companeros!
Mă aflu pe un imens platou, între culmile împădurite ale Sierei Maestra — măicuța revoluționarilor în timpul luptelor împotriva armatei lui Batista. Pe acest platou nu se afla, pe vremea cînd Cuba era zaharnița yankeilor, nici umbră de clădire! Acum, edificiul solide formează miezul „Orașului școlar Camilo Cienfuegos” (Ciudad escolar Camilo Cienfuegos). Camilo Cienfuegos a fost un luptător revoluționar, asasinat de bandiții lui Batista. Ca el, sînt mulți alții! Dar nici un asasinat n-a putut împiedica ridicarea acestui cuib de lumină, aici între culmile Sierei Maestra, unde înainte de revoluție, rar găseai om care să știe să scrie și să citească. Aici n-au existat școli nicînd. Ținut de țărani... Batista n-avea nici un interes să-i învețe să scrie și să citească!...

Acum, pe acest uriaș platou, dominat de umbrele Sierei Maestra, se ridică edificiul marilor ultramoderne, cu săli de cursuri, cu dormitoare, cu săli de gimnastică și de recreație, cu bibliotecă, cu cantine.

— Companeros! Companeros!
Ne-au înconjurat stoluri de copii: albi, și negri, și mulatri. Sar în jurul nostru. Sînt bucuroși că văd oaspeți.

Pe mine mă ia de mină un băiețel, Gilberto Valdez. Intrăm pe teren, jucăm volei. E o hărmaie nemaipomenită. „Ciudad escolar Camilo Cienfuegos” adăpostește elevi numai din regiunea Sierra Maestra, fii de țărani. Cel mai mulți dintre ei sînt odrasle ale luptătorilor revoluționari căzuți în luptă. Cursurile sînt unice (învățămînt de 7 ani), dar elevii sînt de diferite vârste.

Prietenul meu Gilberto Valdez are 12 ani. — Ai învățat să scrii? — Da. — Și să citești? — Da. — Vrei să scrii ceva? Face din cap că da, îmi cere carnetul și, stringîndu-și limba roză între dinții albi, scrie: Fidel — Gilberto.

...Trecem prin clase. Fiecare clasă are 32 de elevi. În general, copiii învață repede, cu toate că, uneori, se mai ivesc dificultăți din cauza diferenței de vîrstă. Elevii au și o mică tipografie. Acum învață să construiască un pluviometru.

După ce au învățat să scrie și să citească, mulți elevi au devenit brigadieri și acum alfabetizează ei înșiși: profesori la 13-14 ani!

Înainte de a pătrunde în această cetate școlară, nici unul dintre elevi nu văzuse becuri și lumină electrică.

— M-au întrebat dacă nu sînt stele... — Îmi spune căpitanul Americo Esteban Arbucias, care a luat parte, sub comanda lui Raul Castro, la luptele din Sierra Maestra. Păr aproape alb, nas acvilin. Uniformă gri-verde, centură, pistol la sold, cămașă cu guler răsfrînt, bocanci mînjîți de noroi.

Ne explică. Deocamdată clădirile pe care le vedem sînt numai a opta parte din ceea ce va fi „Ciudad escolar Camilo Cienfuegos”. Cînd întregul complex va fi gata, vor învăța aici 20.000 elevi. Clădirile sînt construite de armata revoluționară. În jurul orașului școlar se vor ridica două mii de case pentru ostașii care construiesc complexul; 360 din aceste case sînt gata.

Ne oprim într-o clasă. Ferestre mari, curățenie, pardoseala de faianță (faianța ține răcoare, și nicăieri mai mult dect în Cuba răcoarea nu e mai prețuită).

Elevii sînt în pauză. Se joacă afară printre palmieri, aleargă, bat mingea. Îi privesc de la ferestra deschisă: acela-i Alicia, celălalt Delis, celălalt Hector. Iată-i și pe Milan și pe Eulicer...

Să-i lăsăm să se joace. Dacă vrem să știm care au fost temele de învățătură ale zilei, ajunge să ne aruncăm ochii pe tablă și să citim:

- 1) El combate de Santiago = Alicia.
- 2) Reforma agraria = Delis.
- 3) La muerte de Camilo = Hector.
- 4) I-ro de Mayo = Milan.
- 5) Ejercito rebelde = Eulicer.

...Așadar, despre lupta de la Santiago (Santiago e un vechi centru revoluționar

al Cunei), despre reforma agrară (care le-a dăruit lor și părinților lor pîinea și zahărul cîștigate în demnitate), despre ziua de 1 Mai (care e sărbătoarea universală a tuturor oamenilor muncii, de la poli pînă la tropice), despre moartea unuia dintre eroii Revoluției cubane, Camilo Cienfuegos, despre „ejercito rebelde” (armata revoluționară care a gonit tirania yankee din patria lui José Martí și a lui Fidel Castro)...

...La 26 septembrie 1960, luînd cuvîntul la O.N.U., Fidel Castro spunea: „...poporul nostru își propune să dea marea lui bătălie împotriva analfabetismului, avînd țelul ambițios de a învăța să citească și să scrie, în anul viitor, pînă și ultimul analfabet; în acest scop organizațiile de institutori, de studenți, de muncitori, cu un cuvînt, întregul popor, se pregătește pentru o intensă campanie, și Cuba va fi prima țară a Americii care, în cuprinsul citorva luni, va putea să spună că nu mai are nici un analfabet”...

★

...Nu departe de Playa Giron, acolo unde, în aprilie al anului trecut au fost nimiciți invadatorii mercenari, l-am cunoscut pe José Latarte. Avînd, pe o distanță, același drum ca noi, ne-a rugat să-i facem loc în autobuz. José Latarte are 13 ani și este alfabetizator în „Bri-

gadas Conrado Benítez”. De la 10 mai pînă în august, 1961, a alfabetizat două persoane: doi bătrîni. Acum are în grijă (să le învețe să citească, să scrie) cinci persoane.

Băiețelul nu arată nici un fel de orgoliu. E cuminte, reflexiv, cînd îl întreb ceva te ascultă cu atenție și-ți răspunde fără grabă, după ce s-a gîndit îndeajuns. E copil, totuși, dar de o seriozitate, de o convingere în necesitatea trebil pe care o face, profundă. E un cuban adevărat, pe care revoluția îl crește, în care revoluția are încredere — și el știe asta.

Înainte de a ajunge în satul Real Campina, ne roagă să oprim. Trebuie să coboară. Ne mulțumește, coboară. Toți îl aplaudăm și nu ne vine să pornim mai departe.

Îl văd cum o ia pe o cărare, cum se face mic, mereu mai mic, printre copacii tropicali. Are o ținută de adevărat profesor.

Se pierde apoi la cotitura unei poteci în timp ce noi continuăm să aplaudăm, să aplaudăm, surzînd, dar cu ochii în lacrimi...

Revoluția a dat posibilitatea întregii populații a Cunei să învețe. În prezent, în domeniul învățămîntului, Cuba se situează pe primul loc în continentul american.

D

e la studiul universului infinit și pînă la cercetarea structurii intime a materiei, de la problemele ocrotirii sănătății și pînă la cele ale mecanicii sau științelor sociale, în toate dome-

niile colaborarea prietenească a oamenilor de știință romîni și sovietici — bazată pe identitatea intereselor și scopurilor celor două popoare, pe concepția comună marxist-leninistă — se manifestă cu un deosebit succes. A vorbi despre această colaborare înseamnă a aminti numeroasele vizite, sesiuni comune, schimburi de documentație, stagii de specializare, călătorii de studii etc., care au drept rezultat rezolvarea cu forțe comune și în cele mai bune condiții a unor importante probleme științifice. Desigur, pentru a ilustra toate domeniile de activitate în care se manifestă această colaborare ar fi necesare multe pagini. În rîndurile ce urmează ne vom ocupa doar de cîteva dintre lucrările științifice elaborate în comun de cercetători romîni și sovietici.

„Particula internațională“

Cu această denumire a intrat în arena științifică internațională hiperonul antisigma minus, descoperit la Institutul unificat de cercetări nucleare de la Dubna.

Actul de naștere al acestei particule poartă pecetea colaborării dintre oamenii de știință sovietici, romîni și din alte țări socialiste. Această descoperire — rezultatul unor experiențe îndelungate, care au comportat studierea a 40.000 de fotografii! — a adus o nouă contribuție la cunoașterea aprofundată a nucleului atomic.

Apariția hiperonului antisigma minus a constituit un eveniment important — profund emoționant pentru specialiști — un moment remarcabil al colaborării științifice între țările socialiste. Dar studiul particulelor nucleare — din radiația cosmică sau obținute cu ajutorul marilor acceleratori — formează obiectul unei conlucrări permanente între fizicienii romîni și sovietici.

„Asemenea cercetări, care atacă probleme fundamentale ale fizicii moderne — ne-a spus prof. Florin Ciorăscu, director adjunct științific al Institutului de fizică atomică al Academiei R.P. Romîne — sînt de neconceput fără contacte strînse cu laboratoare similare din alte țări. Spre exemplu, expunerea de pachete mari de emulsii fotografice în straturile superioare ale atmosferei, pentru studiul ciocnirilor nucleare provocate de particule din radiația cosmică primară reprezintă o operație atît de complexă, încît depășește posibilitățile unui singur laborator. Pînă în prezent, laboratorul de specialitate al institutului nostru a participat la două iradiieri de acest gen în colaborare cu laboratoarele din Moscova, Leningrad, Alma-Ata, Tașkent și altele.

Terenul celei mai intense colaborări îl constituie desigur Institutul unificat de la Dubna, unde ni s-au creat posibilități pentru o vastă gamă de experiențe împreună cu ceilalți colaboratori ai acestui institut. Aceasta a făcut posibilă, printre altele, obținerea unor rezultate importante cu privire la structura mezonică a nucleonului și la natura mezonilor Pi, rezultate care au atras atenția specialiștilor și au fost

Umăr la umăr pentru progresul științei

discutate la diferite conferințe internaționale“.

Iată deci că oamenii de știință romîni și sovietici se avîntă, umăr la umăr, în adîncurile structurii intime a materiei. În spiritul aceleiași cooperări prietenești, ei cercetează împreună imensitățile Cosmosului.

Aceasta ne determină să vorbim despre

16.000 de stele

Cu mai mulți ani în urmă, Observatorul din Pulkovo al Academiei de științe a U.R.S.S. a luat inițiativa creării unui reper

alcătuit din nebuloase îndepărtate, aflate în afara galaxiei noastre, pentru a determina și studia mai bine mișcările planetelor din sistemul solar precum și mișcările stelelor din sistemul nostru galactic. Această problemă complexă comportă mai multe teme, printre care alcătuirea unui catalog de „stele slabe“, adică de stele vizibile cel puțin în așa-numitele lunete meridiane. La întocmirea acestui catalog participă și Observatorul din București al Academiei R.P. Romîne.

Noul sistem de referință cuprinde un număr apreciabil de nebuloase extragalactice. Datorită uriașei distanțe care ne desparte de acestea, ele apar sub forma unor puncte luminoase ce stau fixe timp de aproximativ un secol. Firește, în realitate, ca și toate corpurile din spațiul universal, ele se mișcă cu viteze... astronomice, însă fixitatea lor aparentă satisface necesitățile practice.

Studiile se îndreaptă în trei direcții. În primul rînd — cercetarea a zece asteroizi din sistemul nostru solar, cărora li s-au calculat cu mare precizie, pe baza noului reper, perturbațiile mișcării. Apoi se studiază stelele slabe propriu-zise, dintre care au fost alese au mai puțin de 16.000 pentru a li se determina poziția în raport cu nebuloasele extragalactice. În sfîrșit, cercetările au drept țel și observarea însăși a acestor nebuloase.

Oamenii noștri de știință lucrează la această vastă operă începînd din anul 1953 și au realizat un mare număr de observații și fotografii.

În ultimul timp, cercetătorii de la Observatorul din București studiază grupul de stele slabe din regiunea ecuatorială a sferei cerești, al căror număr depășește 4.000. Pînă acum au fost observate aproape toate.

În prezent se prelucrează datele obținute prin observații, o parte din calcule realizîndu-se cu ajutorul mașinilor

„Monografia geografică a Republicii Populare Romîne“ s-a născut din conlucrarea fructuoasă a geografilor romîni și sovietici. Fotografia noastră înfățișează un aspect al muncii pe teren.

electronice ale Institutului de fizică atomică al Academiei R.P. Romîne. Primele rezultate au și fost transmise la Pulkovo, unde au fost apreciate pozitiv.

Anul viitor se încheie munca la catalogul de steele slabe urmînd ca peste cîțiva ani studiile să fie reluate.

Să părăsim însă cerul și să aruncăm o privire într-un domeniu mult mai palpabil — cel al endocrinologiei, unde, în colaborare, oamenii de știință romîni și sovietici au reușit să proiecteze

O rază de lumină într-un câmp întunecos

Școala endocrinologică romînească este bine cunoscută în Uniunea Sovietică, de altfel ca și în întreaga lume. Între fondatorul acestei școli, acad. prof. dr. C.I. Parhon, și oamenii de știință sovietici există trainice legături de prietenie, statornicite de multă vreme.

Printre domeniile cele mai importante în care colaborează endocrinologii celor două țări este și acela al raportului dintre glandele cu secreție internă și boala canceroasă. Oamenii de știință din țara noastră și din U.R.S.S. studiază numeroase aspecte ale relațiilor privind cancerul glandelor endocrine, precum și în general felul cum se manifestă influența hormonilor asupra tumorilor. De pildă, Institutul de endocrinologie al Academiei R.P. Romîne, împreună cu Institutul de oncologie din Moscova, și-a propus să cerceteze rolul hormonilor glandulotropi hipofizari în cancerul endocrin. Cercetătorii romîni au reușit să demonstreze experimental rolul defavorabil al acestor hormoni în procesul de cancerizare.

Aceste cercetări, care se efectuează sub conducerea acad. Șt. Milcu, aduc o contribuție în problema atât de spinoasă a depistării și combaterii cancerului și a agenților care îl provoacă. Studiile efectuate în acest domeniu la Moscova și București vor fi prezentate în comun la cel de-al VIII-lea Congres internațional de cancer.

În așteptare, putem aminti despre alt domeniu în care se apreciază că

„Lucrările romînești au o mare importanță științifică și practică”

Cu aceste cuvinte a caracterizat profesorul A.Z. Jurovski, de la Institutul de combustibili fosili al Academiei de științe a U.R.S.S., rezultatele obținute de colectivul alcătuit din profesorul I. Blum și inginerii V. Cîndea și I. Nistor, de la Institutul de energetică al Academiei R.P. Romîne, în direcția desulfurării cărbunilor pentru cocs. Pornite de la date oferite de literatura sovietică de specialitate, aceste cercetări prezintă o deosebită însemnătate. De ce?

Răspunsul e simplu: 0,1% sulf mai puțin în cocșul obținut din cărbunele desulfurat duce la micșorarea consumului de cocs cu 2-2,5%, precum și la mărirea productivității furnalului cam cu același procent. Fonta care se obține este curată, ceea ce ușurează elaborarea oțelurilor în cuptoarele Siemens-Martin.

„Considerăm că prin procedeul propus de colectivul nostru — ne-a spus inginerul Victor Cîndea

— o uzină cocșo-chimică mare poate obține o creștere a valorii tehnologice a producției în proporție de 20-25 la sută.

Cu rezultatele obținute la București, specialiștii romîni au plecat la Moscova pentru a întreprinde împreună cu specialiștii sovietici noi experiențe și a discuta despre direcția viitoare a cercetărilor și aplicațiilor. Cu această ocazie s-au studiat cîteva posibilități noi pentru realizarea cît mai avantajoasă a desulfurării cărbunilor”.

...Cărbunele, fierul reprezintă bogății ale patriei noastre. Pentru a cunoaște bine aceste bogății și, în general, geografia Republicii Populare Romîne, un grup de oameni de știință au străbătut, de-a lungul și de-a latul țării,

Peste 20.000 km, mai mult cu pasul

Așa s-a născut, din munca asiduă și îndelungată a unui mare număr de cercetători romîni și sovietici — geografi, botaniști, hidrologi, economiști, cartografi — „Monografia geografică a Republicii Populare Romîne”.

Peste 20.000 km au străbătut acești specialiști de la un capăt la altul al țării noastre. Apoi, fiecare s-a retras la locul lui de muncă, pentru a studia materialul adunat. În repetate rînduri s-au întîlnit cu toții, fie la București, fie la Moscova.

Astăzi, lucrarea elaborată în decursul a cinci ani de muncă intensă a luat forma concretă a unor tomuri masive. Pînă acum au apărut volumele I și II, fiecare cuprinzînd două părți.

Primul volum descrie amănunțit geografia fizică a țării noastre. Dar nu este o simplă descriere. Autorii, pășind pe drumurile nebătute ale unui nou principiu metodologic, rezolvă o serie întregă de probleme teoretice și practice din domeniul geografiei fizice. Cu acest prilej, au fost introduse corecturi privind unele date asupra reliefului țării noastre, notate eronat în vechile hărți.

Nu mai puțin interesantă este și prima parte a volumului următor, care se ocupă de geografia economică pe ramuri. Vast tablou sinoptic al dezvoltării economice a țării noastre, lucrarea consemnează nu numai toate obiectivele economice create în anii regimului democrat-popular, ci și cele mai importante momente din istoria dezvoltării economice a țării noastre.

Cele 1.800 de pagini ale monografiei — editată concomitent în R.P. Romînă și în Uniunea Sovietică — cărora li se adaugă sute de fotografii, hărți, scheme, planșe, grafice, constituie atât prin proporții cît și prin nivelul științific de tratare, una din primele lucrări de acest gen realizate în lume.

★

Iată deci că cercetarea științifică reprezintă terenul unei colaborări deosebit de rodnice între oamenii de știință romîni și sovietici, cărora cîmpul larg al construcției desfășurate a comunismului în Uniunea Sovietică, desăvîrșirea construcției socialiste în țara noastră le deschid noi și noi posibilități pentru a ridica această prețioasă colaborare pe trepte tot mai înalte.

Adrian COSTA și Dan LĂZĂRESCU

actualități CINEMATOGRAFICE

Se filmează o scenă din noua realizare a regizorului S. Gherasimov (X) intitulată „Oameni și fiare”.

O POVESTE DESPRE OAMENI ȘI FIARE

Pe autostrada Moscova-Simferopol, un „Moskvici” gonește spre sud. La volan e doctorița Ana Andreevna: se grăbește să-și ia în primire noul post, într-un sanatoriu de pe litoral. Tania, fiica ei, o însoțește. Și iată, deodată, o întîlnire neașteptată... Cine o fi omul acesta, ale cărui trăsături îi răscolesc Anei Andreevna amintiri vechi? O fi chiar el, Orlov, ofițerul care, în zilele tragice ale blocadei Leningradului, le-a salvat de la moarte, pe ea și fetița ei?

Cu această întîlnire tulburătoare începe noul film al cunoscutului regizor S. Gherasimov, după un scenariu de Tamara Makarova, intitulat „Oameni și fiare”. Iar scena mai sus amintită îi aduce pe ecran pe cei trei interpreți principali ai filmului: Tamara Makarova (doctorița), tînăra actriță Jana Bolotova (Tania) și Nikolai Eremenko (Orlov). Filmul e mai mult povestea dramatică a vieții lui Orlov, pentru care anii ce s-au scurs de la prima întîlnire cu Ana Andreevna au fost ani de cumplită încercări: el se întoarce abia acum

în patrie, după un timp îndelungat petrecut printre străini. În fața ochilor mirați ai Taniei prind viață, din descrierile lui Orlov, imagini de adevărat coșmar. Maidanek și Buchenwald, care erau pentru ea doar noțiuni cunoscute din istorie, au fost pentru Orlov o tragică realitate. Dar mai cumplită, poate, a fost confruntarea sa cu realitățile „raului” capitalist. Din portul Hamburg în pampasul argentinian, de sub cerul înghețat al Canadei pînă sub soarele arzător al Sudanului, dramatica sa odisee l-a învățat pe Orlov să deosebească oamenii de fiare. „Și care-i cea mai primejdioasă dintre fiare?” — întrebă într-una din scenele cheie ale filmului tînăra Tania. „Iepurele...” — remarcă cu tîle omul care a trecut prin aspra universitate a vieții.

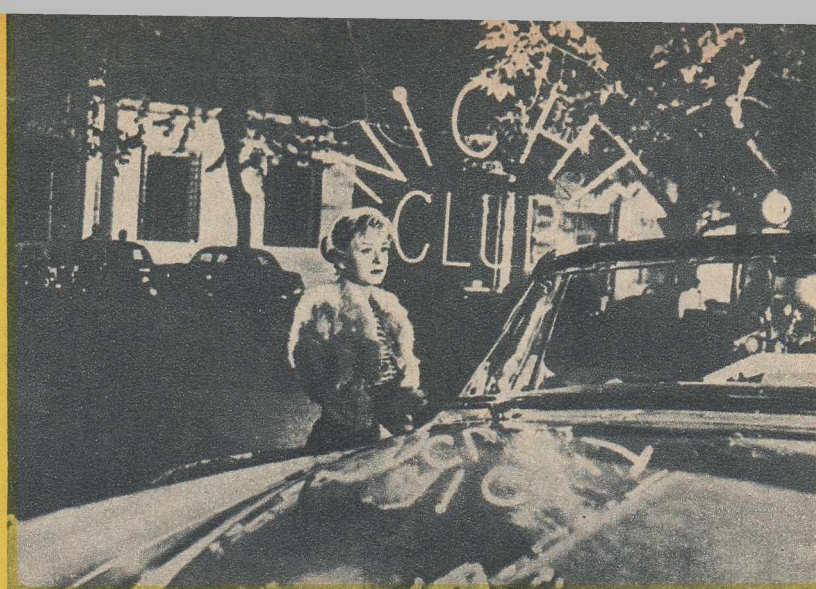
Întîlnirea cu Ana Andreevna va fi hotărîtoare pentru Orlov. Intransigența comunistei, aliată cu gingășia femeii, îl vor ajuta să-și găsească locul printre oamenii sovietici, printre constructorii comunismului.

O ciudată faptură nocturnă, tragică și grotescă totodată... (Giulietta Masina în „Noțile Cabiriei“).

Nestuitoarea Iris (Giulietta Masina) e zguduită de tragica revelație: soțul ei „Picasso” (Richard Basehart) e un escroc... (Scenă din filmul „Escroci”, realizat de Federico Fellini).

Chipul gingașei Gelsomina, eroina filmului „La Strada”, a adus-o pe Giulietta Masina în rândul marilor vedete ale filmului european.

„PROCESUL MAIMUȚELOR“

Sala tribunalului din orașelul american Hillsboro fierbe ca un cazan incins. Se judecă procesul unui „periculos criminal”, vinovat de „otrăvirea în masă” a tinerilor cetățeni ai orașului: ca profesor de biologie la liceul din localitate el a îndrăznit — neaipomenită nelegiuire! — să expună elevilor săi principiile teoriei evoluționiste a lui Darwin, punând sub semnul întrebării întreaga cosmogonie biblică. Dar legislația statelor sudice are ac de cojocul unor asemenea „profanatori”! Profesorul se află acum în boxă, acuzat de crimă în virtutea unei legi destinate să prevină orice atingere adusă literel sfintei scripturi...

Acestea sînt faptele — autentice — în jurul cărora se desfășoară acțiunea filmului „Procesul maimuțelor” realizat de regizorul progresist american Stanley Kramer, pe baza unei cunoscute piese de teatru a dramaturgilor Jerome Lawrence și Robert E. Lee. Inspirată dintr-un răsunător proces care a avut loc la Dayton, statul Tennessee, în anul

1925, piesa „Moșteni-va furtuna”, depășește cadrul faptului divers care i-a servit drept punct de plecare, pentru a atinge sfera luptei de idei, a opoziției dintre libera cugetare și forțele obscurantismului retrograd. Despre rezonanța actuală a temei vorbesc înșiși autorii, atunci cînd — în anul procesului soților Rosenberg — precizau: «Nu este vorba de anul 1925. Indicațiile de regie definesc timpul acțiunii cu cuvintele „Nu de mult...” Ar fi putut fi ieri. Dar ar putea fi și mâine...»

Spre deosebire de alte filme bazate pe afaceri judiciare, în „Procesul maimuțelor” se dezbate nu numai soarta inculpatului ci și aceea a libertății conștiinței în Statele Unite ale Americii. În apărarea modestului profesor care le-a deschis elevilor săi calea spre o gândire înaintată, eliberată de frinele bigotismului, avocatul Darrow aduce argumentele care de-a lungul veacurilor au apărut dreptul oamenilor de a gândi și de a-și făuri o concepție materialistă despre lume. Oponentul său, William

Jennings Bryan, fost candidat la președinția Statelor Unite, apără o dată cu litera sfintei scripturi, principiul „sacru” al imuabilității unei orînduiri bazate pe nedreptatea socială, orînduirea capitalistă.

Duelul dintre cei doi adversari capătă astfel o tensiune excepțională. În interpretarea magistrală a doi mari actori ai ecranului american Spencer Tracy (Darrow) și Frederic March (Bryan) — această ciocnire de idei devine un spectacol de o neobișnuită forță dramatică.

Filmul este cu atît mai actual cu cît în momentul de față asistăm la o nouă răbufnire a reacțiunii americane, care încearcă să desființeze orice urmă de libertăți democratice prin aplicarea „legii excepționale” polițiste McCarran.

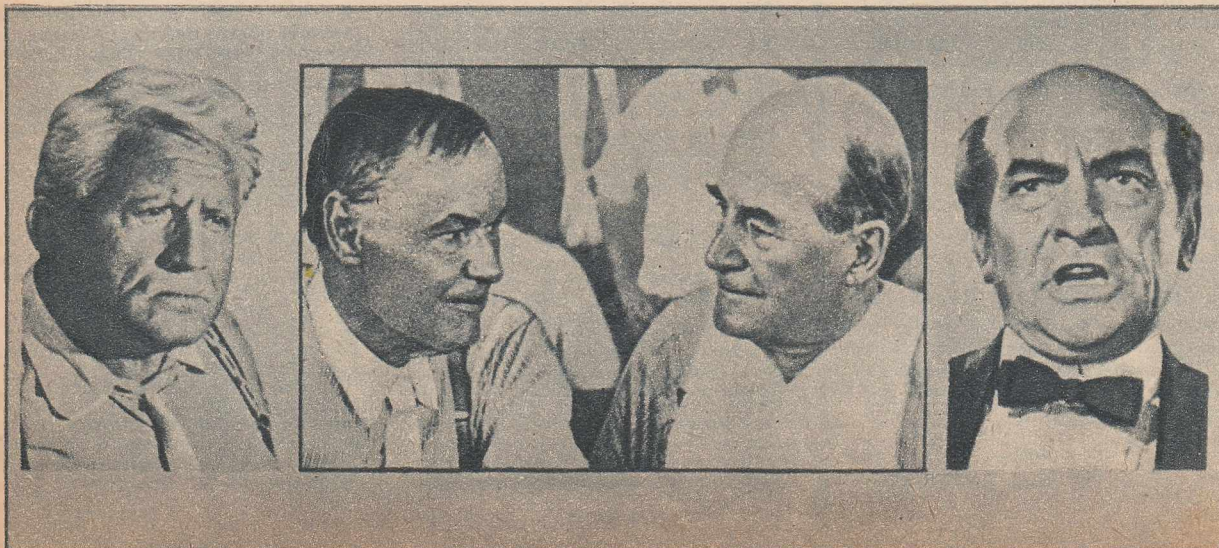
În fotografie: Spencer Tracy, în rolul lui Darrow și Frederic March în cel al lui Bryan. În centru: adevărații eroi ai procesului de la Dayton — Darrow și Bryan.

AL 4-LEA ACTOR VERTINSKI

Pe Aleksandr Vertinski, actor de vază al scenei și ecranului sovietic, ni-l amintim din filmul „Ordinul Anna”, unde-l interpreta cu prestația pe cneaz. N-o putem uita nici pe S. Vertinskaja, fascinantă Pasăre a fericirii din filmul „Sadko”. Recent, „Pînze purpurii” a relevat — în rolul visătoarei Assol — un nou talent din această familie de artiști: Anastasia Vertinskaja, fiica celor doi actori, care s-a dovedit o actriță cu resurse rare de gingașie și prospețime. Și iată că, acum, pe platourile studioului „Mosfilm” și-a făcut apariția și mezină familiei...

Marina Vertinskaja era în ultima clasă a școlii medii cînd în primăvara aceeași regizorul A. Efros i-a propus un rol în filmul „Familia Kuprianov”. Acum, Marina a devenit un personaj de film — Katia Bortasevici — și dă replica unor actori consacrați ca Inokenti Smoktunovski (Ghenadi Kuprianov) și E. Fadeeva (Dorojea Nikolaevna).

Numele personajelor vi se par cunoscute? Nu e de mirare. E vorba doar de eroii remarcabilului roman al Verei Panova „Anolimpuri”. Pentru debutul său în cinematografie, cunoscutul om de teatru A. Efros s-a oprit asupra scenariului scris de Vera Panova după unele motive din romanul ei. Ca pivot al acțiunii a fost aleasă povestea celor două familii, Kuprianov și Bortasevici, poveste ce prilejuește dezbaterile problemelor fidelității față de idealurile tinereții, ale cinstei și intransigenței, ale moralei comuniste.

GIULIETTA MASINA

Silueta ei ne-a rămas întipărită în memorie: Cabiria, o ciudată făptură nocturnă, micuță și grotescă, în care poezia se îmbina cu sfințicia, în care suferința omenească se împletea cu ridicolul. De-a lungul „Noptilor Cabiriei” rămân, o dată cu ea, trágica alternanță le speranță și deziluzii, lupta exasperată a unei ființe mereu lovite și umilite, pentru a-și conserva intactă curățenia sufletească, demnitatea și încrederea în oameni.

Așa am cunoscut-o noi pe Giulietta Masina. Puținică la trup, de loc arăoasă, ea nu posedă atributele „vedetei”, u are prea mult comun cu stelele cranelui occidental, a căror faimă se azează deseori mai mult pe contururile fizice decât pe cele spirituale. De altfel, tinăra licențiată în filozofie, care e căsătorită în anii războiului cu un azețar obscur pe nume Federico Fellini, aici nu se visa actriță. Perioada postbelică, cu avântul pe care l-a luat cinematografia neorealista, l-a atras însă pe mîndoi spre arta filmului, Fellini concentrîndu-se mai întîi dramaturgiei cinematografice și apoi regiei, iar Giulietta Masina afirmîndu-se ca una din cele mai originale personalități artistice ale cranelui italian.

Genul de personaje create de ea are drept coordonată comună tema aspirației spre comunicarea umană, spre drăstie, fericie și puritate. Încă de la primele sale filme, „Luminile varietelului”, „Seicul alb”, Masina a început să ghereze trăsăturile personajului care avea să-și găsească desăvîrșirea în Cabiria. Adevărata revelație a talentului ulietei Masina a adus-o însă creația din filmul „La Strada”, poetică figură Gelsominei. Făptura gingașă și iubire, care străbate șoselele Italiei, alături de un saltimbanc ambulant, brutal egoist, a devenit, prin zguduitoarea interpretare a Giuliettei Masina, un simbol al aspirației neobosite spre călăra și înțelegerea omenească.

Personajul Irisei din filmul „Escrocii” anterior Cabiriei și anticipează și el ele din trăsăturile eroinei. Naivă cîntită, ea nu bănuiește în ce constau

„afacerile” soțului ei, nevolnicul „Picasso”, nu-și dă seama în ce lume de escroci și profitori a nimerit. Trezirea e cu atît mai dureroasă, mai brutală. Prăbușită, dezamăgită în fața crudului adevăr, Iris găsește totuși resurse de generozitate și iubire pentru a ferta și a încerca să reia viața de la început.

Speranța în mai bine, vitalitatea și forța de regenerare, generozitatea își găsesc însă exprimarea cea mai autentică în Cabiria, mica prostituată fără apărare, care a știut să-și păstreze nealterate spontaneitatea și puritatea sentimentelor în mijlocul realităților inumane. Într-o lume de cruzime, de înșelăciune, de indiferență, acest Charlot feminin pare să sfideze prin incurabilul său optimism, destinul ostil. Tragicomicul elanurilor ei subliniază neadaptarea, înstrăinarea la care e condamnată într-o astfel de lume o făptură în care omnia nu se lasă înfrîntă.

Dacă ar fi de dat o caracterizare globală creației artistice a Giuliettei Masina, ea s-ar putea defini deci ca o lecție de optimism, de speranță. Dincolo de datele individuale ale fiecărui rol, răzbate o personalitate în care și-au dat înfîlșire observația realistă și fantezia, umanismul generos și umorul. Premiul de interpretare de la Cannes în 1957, Premiul Oscar în 1958, Premiul Uniunii cineaștilor sovietici în 1959 la Moscova, Panglica de argint a cinematografului italiane sînt doar cîteva din distincțiile care au subliniat, în ultimii ani, triumful Giuliettei Masina. Intelectuală preocupată de problemele teoretice ale artei filmului (a susținut recent o teză de doctorat pe tema situației sociale și psihologice a actorului în Italia), artistă de o acută sensibilitate, Giulietta Masina cucerește și prin spontaneitatea și căldura comunicativă a creațiilor sale. Chipul acesta rotund și palid, cu sprîncenele ridicate a mirare, pe care sentimentele se oglindesc cu atîta sinceritate, a devenit familiar publicului din lumea întreagă, a devenit chipul unei prietene a oamenilor simpli.

Ana ROMAN

Cadouri de Anul nou

Speciale pentru cititorii „Flacării”

Printre scrisorile și felicitările pe care le-am primit în aceste zile la redacție se aflau și plicuri cu surprize. Surprize pentru dumneavoastră, dragi cititori. Revistele surori din cîteva țări prietene vă trimit, o dată cu caldele urări de fericire în noul an, mici daruri dese: schițe, răzoare, fotomontaje, istorioare, jocuri hazlii... Le veți găsi în aceste pagini.

ОГОЛЕК
MOSCOVA

Mulți dintre cititorii „Flăcării” au urmărit, desigur, în noaptea de Anul nou, programul festiv transmis la televiziunea română. Spre amuzamentul lor le povestim pășaniile celor doi eroi ai schiței de mai jos, Nikodim Ivanovici și Maria Vikentievna, care au dorit și ei să vadă la televizor emisiunea distractivă din noaptea revelionului.

TELEVIZORUL ȘI PLĂCINTA

de I. ZISKIND

Eseara de revelion, Nikodim Ivanovici, un bărbat de vîrstă mijlocie și de statură potrivită, încearcă să „îmbîlzească” televizorul. Pe ecranul cenușiu linii ciudate, alb-negre, gonesc cu o viteză amețitoare spre dreapta; apoi înghesuindu-se și strîngîndu-se o iau în sus; în locul lor aleargă în dezordine niște litere schimonosite, și ele într-o grabă dementă. Pînă la urmă

perseverența lui Nikodim Ivanovici triumfă. Tremurînd încă după atîta goană literale „îmbîlznite” se așază una lângă alta, formînd cuvintele „Program festiv”.

Nikodim Ivanovici se lasă mulțumit în fotoliu.

— Mașă! — strigă el.

— Ce vrei? — se aude din bucătărie vocea soției.

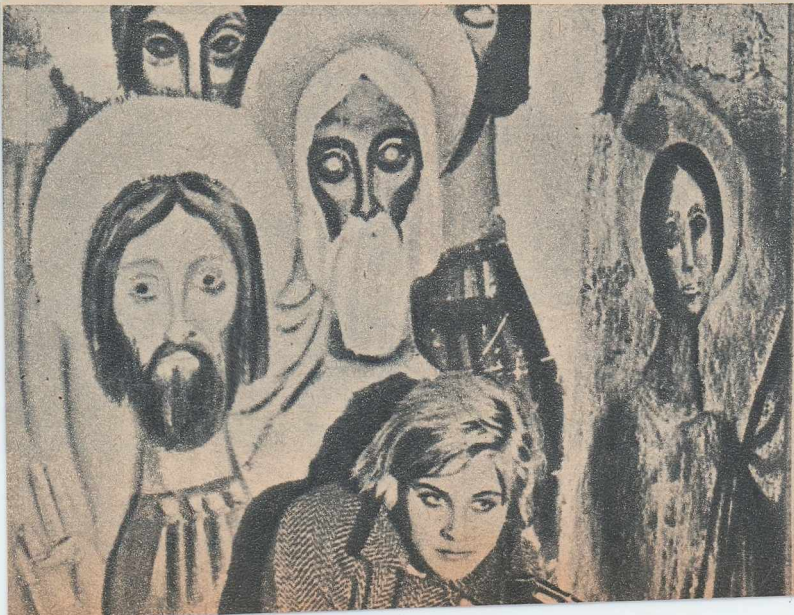
— Hai, vino repede. Începe.

UN PUMNAL MIC ȘI ASCUȚIT — LILA

Un orășel din Bulgaria antebelică în care totul, și aerul, și florile, sînt impregnate de aroma otrăvitoare a tutunului. Stăpîni absoluți sînt aci marele concern de țigări „Nicotiana” și... tuberculoza. Pe acest fundal se proiectează drama răzilor-dușmani Boris și Pavel, eroii principali ai romanului „Tutunul” de Dimităr Dimov, frescă de mari proporții a vieții sociale din Bulgaria anilor 1930-1945, pe care o transpune pe ecran regizorul Nikolai Korabov. Scenariul filmului urmărește drumurile divergente ale celor doi frați. Mînat de o ambiție de neînfrînt, înăbușîndu-și toate ornirile omenești, sacrificîndu-și pînă la iubirea, Boris trece de partea celor bogați, ajungînd în cele din urmă stăpînul totputernic al „Nicotianei”, în timp ce Pavel, împreună cu soția sa Lila, intră în rîndurile luptătorilor antifasciști. O actriță aproape necunoscută a fost leasă pentru rolul eroinei Lila. O fată

blondă de-abia ieșită de pe băncile Institutului de teatru și care nu apucase să joace prea multe roluri la Teatrul din Smolian. E firesc, dar, ca Miroslava Stoianova să fie frămîntată de problemele primului său rol de film: „Un pumnal, un pumnal mic și ascuțit”, astfel e caracterizată Lila de către un alt personaj, și chiar așa mi-am imaginat-o după lectura cărții. Dar acum, de cînd a început turnarea filmului, de cînd am început să trăiesc zi de zi viața ei, mi-am dat seama că ar însemna să-i sărăcesc portretul dacă m-aș limita la trăsăturile care fac din ea doar luptătoarea neînduplecată. Aș dori ca spectatorii să simtă în ea fata simplă, obișnuită, aldoma mie și altor mii de fete, cu sufletul cald și iubind, cu înflăcărarea vîrstei, omenii și viața.

Miroslava Stoianova — Lila — într-o dramatică scenă din filmul „Tutunul”.

După două secunde Maşa — mai bine zis Maria Vikentievna — intră în cameră. Ține în mîini o tavă abia scoasă din cuptor, în care abureşte ceva cam prea rumenit.

— Incepe acum. Stai jos.
— Ce „stai jos“? Nu vezi? — face ea cu năduf, arătînd cu ochii spre tavă.
— Ce-i asta?

— De vină-i numai blestematul tău de televizor.

— Televizorul? — se miră sincer Nikodim Ivanovici.

— Da, televizorul! — îi răspunde nervoasă Maria Vikentievna. S-a ars, plăcinta, nu vezi? Plăcintă cu mere. Înțelegi? Și astăzi e o zi... Am invitat familia Moroz, familia Snejkov, o să vină și Snegurkina... Și — poftim! Trebuie să le servesc plăcinta asta arsă. Închide televizorul! Închide o dată pa-costea asta a casei noastre!

— De ce să-l închid? Peste un minut începe programul festiv...

— Azi plăcinta mă interesează mult mai mult decît toate spectacolele din lume. Ah! Cît de bine am trăit înainte de a fi intrat în casă calamitatea asta! Cîteam, mă plimbam, făceam vizite, mergeam la teatru — dar acum am devenit sclavii acestei cutii negre.

— Ce tot spui, Maşa! Televizorul este una din cele mai mărețe realizări ale tehnicii. Televizorul aduce oamenilor lumină...

— Lumină? O prostie ca asta numai tu poți să spui! De cînd avem în casă televizorul, trăiesc într-o beznă totală! Ca ăla, cum îi zice... Ei, animalul ăla din care se fac paltoane ieftine...

— Urson?
— Ursonul nu e animal — e o blană sintetică. Pretinzi că ești intelectual și habar n-ai de lucruri elementare. Dar cum i-o fi zicînd...? E un animal cenușiu... Sapă galerii în pămînt... — Încearcă Maria Vikentievna să-și aducă aminte. Arici!

— Arici? Paltoane din arici? Aud pentru prima oară așa ceva! După cîte știu din arici nu se fac decît mănuși!

— Cîrțită! Da, sigur că da: cîrțită!
— Țși amintește în sfîrșit Maria Vikentievna. Apoi, reluînd: A fost pe la noi Ivan Petrovici! Ce om fericit! Stă în provincie și nu și-a cumpărat televizor. Știi ce mi-a spus?

— Nu știu.

— Mi-a spus așa: „Altădată, cînd veneam la prietenii mei din Moscova, mă primeau omenește. Mă poțeau la masă, îmi dădeau de mîncare, tăifăsu-iam la un pahar de vin. Acum, nici nu apuc să intru ca lumea în casă și, încă din vestibul, sînt primit pe întuneric și condus cu precauții în cameră: «Sst! Sst! Vezi să nu te împiedici de bunicuța noastră! La loc și faci!»

— Nu știu ce părere au alții, dar eu prefer să mă uit la televizor decît să fiicăresc cu prietenul tău din copilărie, Ivan Petrovici.

— Dar nu e numai prietenul meu, e și prietenul tău din copilărie. Din cauza televizorului ai fi capabil nu numai să-ți renegi prietenii din copilărie, dar chiar și pe propria ta soție — spune cu tremur în glas Maria Vikentievna.

— Da, îmi place televizorul! Nu fac din asta un secret. Tu însă ești un dușman al televizorului.

— Sînt. Îmi place în schimb radioul. Îți forțez la ureche și tu — ascuți, nu ascuți — poți să-ți vezi de treabă. Dar asta? La asta trebuie să stai ca legat în lanțuri! Recunosc, sînt un dușman al televizoarelor!... Sînt pentru radio! Televizorul e aparatul trîntorilor. Stai pe întuneric și te tot uita la niște crainice drăgălașe.

— Cum?! — sare ca ars Nikodim Ivanovici.

— Crezi că nu văd? — trece la atac Maria Vikentievna. Cum apare pe ecran brunețica aceea cu o umbră de mustață, devil altul.

— Mustață???
— Da, mustață.
— N-are mustață. Ți se pare, din cauza paraziților.

— Paraziți-neparaziți — suspină cu durere Maşa — dacă nu-ți era teamă de mine, de mult ai fi chemat-o la telefon.

— Ah, Maşa ce greu i-e omului să iasă la capăt cu tine — rostește încuiat Nikodim Ivanovici și se trîntește în fotoliu, după ce în prealabil a închis televizorul.

— Ce crezi, cu tine e mai ușor? — i-o întoarce pe același ton Maria Vikentievna, dînd să iasă din cameră.

— Dar, uitîndu-se la ceas, Maria Vikentievna, care în timpul discuției cu soțul ei nu privise — din principiu — spre televizor, zice deodată:

— Decît să te cerți cu mine, mai bine ai da drumul la televizor!
— Cum adică — să-i dau drumul? Tu doar erai...

— Ce eram?... — Întrebă Maria Vikentievna luînd o poză războinică.

— Erai împotriva televizorului!
— Eu? Împotriva? Prostia asta n-ai putut s-o crezi decît tu! E drept, am și eu anumite pretenții. Unele emisiuni ar putea fi mai bune, mai interesante, dar televizorul aduce oamenilor lumină.

— Lumină? Doar acum o clipă ai spus că din pricina lui stăm tot timpul pe întuneric!

— Foarte bine că stăm pe întuneric! Din cauza televizorului am făcut o plăcintă pe care n-o să le-o pot servi musafirilor decît pe întuneric. Dar pentru că astă-seară este o transmisie specială de revelion, programul o să fie cu siguranță frumos și musafirii n-o să bage de seamă că plăcinta mea e atît de nereușită.

Și, zicînd aceste cuvinte, Maria Vikentievna se instalează solemn în fața televizorului.

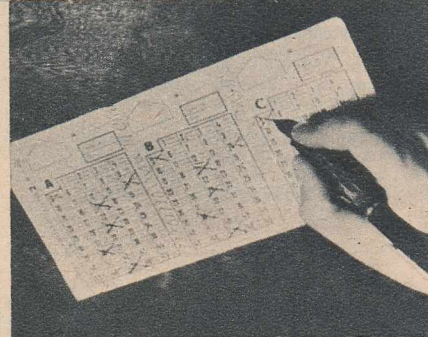

SOFIA

MĂ RECOMAND: ACESTA-I FELUL MEU...

Da, acesta-i felul meu: gîndesc matur, gîndesc mereu... Eu chibzuiesc în meditații adînci și-atunci, abia atunci, mă hotărîdesc...

...Dar mi se-ntîmplă asta mai ales cînd joc la „Toto“ (sau „Expres“)

Da, acesta-i felul meu: tăcut, discret și blînd mereu... De-i văd în urmă-mi blestemînd pe unii, puși pe ceartă, eu nu observ nimic și tac chitic și-mi zic: „Să taci, e-o artă“...

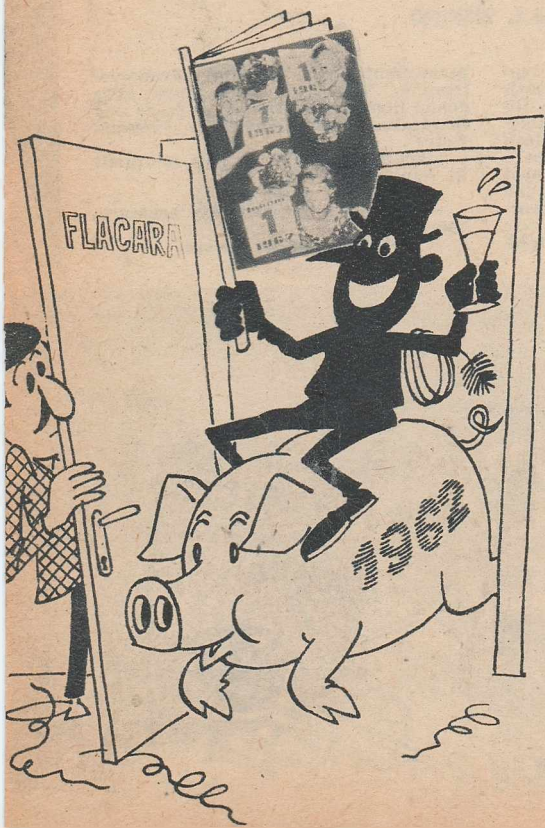
...Și mi se-ntîmplă asta mai ales cînd primul la urcat mă-ndes.

DRESDA
R. D. GERMANĂ

URARE PRIETENILOR ROMÎNI

Ridicînd paharul închină hornarul (vechi simbol german): belșug cu... toptanul nu numai la anul, ci la... mulți, mulți ani!

„Bucureștiul“ din Berlin salută „Berlinul“ din București

Nu. Nu e o eroare. E vorba de cele două restaurante mari, mult apreciate de locuitorii din două capitale prietene. Bucureștenii găsesc la „Berlin“ bunătăți specifice ale bucătăriei germane, stropite cu celebra bere „Radeberger“, iar berlinezii savurează la „București“, pe lângă Cotnari sau Murfatlar, renumitele specialități ale artei cu-

linare românești: mititei mustoși, sărmăluțe, ciorbă de perișoare etc., și pe deasupra minunatele melodii populare românești.

E noaptea de revelion. Ca și la „Berlin“, desigur, paharele cu vin chihlimbariu se ciocnesc, urările se încrucișează pe drum. La mulți ani, prieteni!

NBI
BERLIN

ORSZÁG
VILÁG

BUDAPESTA

Să vă povestim cum am petrecut de Anul nou și cu acest prilej să vă învățăm câteva jocuri distractive. Am înființat deci o

„UNIVERSITATE... DE JOCURI“

Lector: Rátonyi Róbert
Asistenți: Falus Peter, Karikás Peter și Bekő Eva.
Materia: bună dispoziție, distracții glume.

Lecția I — dans-jonglerie

O pereche de dansatori țin un bec cu fruntea, cu nasul sau cu bărbia. Condiția este ca obiectul să nu cadă pînă la sfîrșitul dansului. În caz contrariu, perechea iese din dans. Becul poate fi înlocuit și cu un alt obiect, de pildă cu un pahar, o minge, o chitară. Jocul este cu atât mai distractiv cu cît partenerii sînt de înalțimi diferite. (foto 1).

Lecția a II-a — dansul chibritului

Hazul jocului constă în faptul că — în timpul dansului — capul unei cutii de chibrituri trebuie să fie transmis de pe nasul unui dansator pe cel al partenerului. Cine nu reușește s-o facă și cutia îi cade, iese din joc. Cel rămas va invita un partener nou la dans... Jocul se termină cînd pe ringul de dans rămîne o singură pereche (foto 2).

Lecția a III-a — săritură de la înălțime

Se așază pe jos o carte de telefon, iar peste ea se pune o planșetă de desen. Se leagă la ochi unul dintre oaspeți care după aceea se urcă pe ea, sprijinindu-se de umerii a două persoane așezate în dreapta și în stînga lui. Acestea pun în mișcare planșeta lăsîndu-se, în același timp, pe nesimțite în jos. Planșeta va fi mișcată din ce în

ce mai repede. La un moment dat, cei doi „asistenți” se lasă brusc în jos, creînd celui de pe planșetă impresia că a fost ridicat. După aceasta el este invitat să sară jos, lucru pe care de obicei refuză să-l facă, de frică să nu cadă. În risetele celor prezenți el coboară din „înălțimi” abia după ce i s-au dezlegat ochii (foto 3).

Svět v obrazech

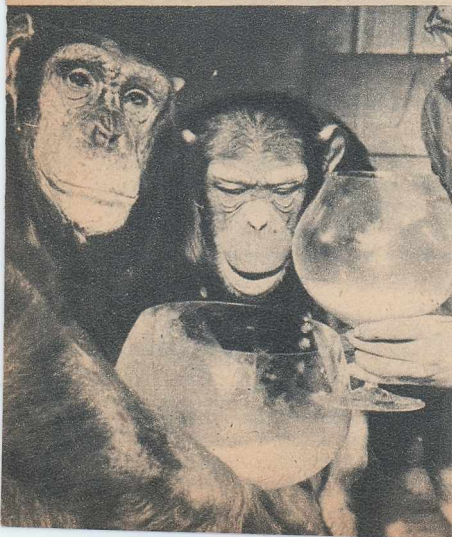
PRAGA

De la Praga vă trimitem, dragi colegi de la „Flacăra”, o scurtă istorioară pentru pagina veselă a primului număr de 1962 al revistei voastre.

HURVINEK ȘI MANIKA

de Pavel SOLITESH

Fiecare copil din Praga îi cunoaște, însă voi neștiind copii praghezi, trebuie să vi-i prezint: HURVINEK și MANIKA — cimpanzei din grădina zoologică din Praga. Cu prilejul Anului nou ciocnesc și ei un pahar de lapte.

În legătură cu maimuțele, vreau să vă povestesc o istorioară a scriitorului german Wilhelm Hauff. Un cetățean cam... original cumpăraseră de la niște comediași ambulante un cimpanzeu dresat pe care-l dusese acasă, în micul său orașel de provincie. Vecinii, aflînd că are un oaspete, erau curioși să-l cunoască. Ca să-l liniștească le spuse că are în vizită o rudă din Anglia și imediat ce aceasta își va însuși manierele locale o va introduce în societate. „Englezul” a devenit centrul atenției — tinerii voiau să vadă cum se îmbracă, cum mănîncă, cum fumează, iar pe tinerele fete le interesa dacă este necăsătorit. Cînd în sfîrșit „englezul” se prezentă în societate, snobii orașelului au început să se întreacă care mai de care să-i semene mai mult, iar fetele din cele mai bune familii erau gata să se căsătorească cu cimpanzeul...

Vi se pare exagerat? Gîndiți-vă însă: maimuța știe să se îmbrace ca un om, știe să se așeze la masă și să mănînce cu tacîmul ca un om, se uită cu aceeași plăcere în oglindă, savurează cu aceeași plăcere o țigară bună...

Pe noi ne amuză acestea. Darwin a descoperit că ne tragem din maimuțe — însă cu mult înainte de Darwin înțelepții omenirii au știut că nu tot ce pare demn este într-adevăr demn, că nu tot ce pare uman este într-adevăr uman.

Dar să nu filozofăm... Să ridicăm paharul și să căutăm să tragem învățămînte din povestea maimuței.

CUVINTE ÎNCRUCIȘATE

PE TEME GRAMATICALE

ORIZONTAL: 1) Semn ortografic (2 cuv.). 2) Propoziție care relatează în mod spontan o stare afectivă. 3) Participiul celui bătut la cap — Buzunar (reg.). 4) O consoană lichidă și una dentală — Teren în pantă — Nota redacției. 5) Unul din frații Jderi — Vizită scurtă (pl.). 6) Dublă consoană — Omonim la tablou și la barcă — La marginea unei țesături. 7) Adjectiv demonstrativ care poate fi și articol adjectival — Substantiv pentru fripturi la cuptor (pl.). 8) Verb pentru filme — Tizic — E de două ori. 9) Pronume personal — Substantivul unei căruțe de care se prind șleaurile. 10) Parte a gramaticii.

VERTICAL: 1) Trecerea unui substantiv, adjectiv, pronume, numeral sau articol prin toate cazurile gramaticale. 2) Cuvînt cu accentul pe ultima silabă — Arbore. 3) În plin succes! — Cleopatra, în familie. 4) Adverb lingă cineva. 5) Sunet articulat prin atingerea limbii de cerul gurii — Interjecție care exprimă o stare sufletească. 6) Adjectivul celui

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
D	O	U	A	P	U	N	C	T	E
E	X	C	L	A	M	A	T	I	V
C	O	C	A	S	I	T		J	E
L	D		T			U	Z		N
I			U			R	A	I	T
N	T		R	A	M	A		T	I
A		C	E		E		T	A	V
R		L	A			T		R	E
E	L	E		O	R				R
		M	O	R	F	O	L	O	G

cu atitudine supusă — Prefix care poate fi și tren subteran. 7) Lumea înconjurătoare — Abreviere comercială. 8) Controlul tehnic — Ochi de lanț — Formație muzicală. 9) Tijă fără coadă! — Fir — Consoane velare. 10) Verb reflexiv care arată că în starea subiectului s-a petrecut o schimbare (pl.). 11) Prescurtare.

DEZLEGĂRILE JOCURILOR DIN Nr. TRECUT

LA MASA DE REVELION

1962

ORIZONTAL: 1) Sifonari — Tunar. 2) Penes — Tanțosi. 3) Z — Pompier — Arad. 4) Ab — Roit — Am — Ani. 5) Pana — Rășit — Ac. 6) Afu — Fărurie — O. 7) Ducat — Ieri — Rol. 8) Afin — R — Ra — Tal. 9) A — Amîna — A a — Am. 10) I — Glume — Prunci. 11) Bi-lete — Caș — Alt.

ORIZONTAL: 1) Mirat — Imi — S. 2) Inedită — Sut. 3) Număr — Ralia. 4) Unic — Parî — L. 5) TD — Ama — Aca. 6) Ael — Lebăda. 7) C — Getax — Rug. 8) Ena — Itai — Ne. 9) Halbe — G — Iar. 10) Osii — Focare. 11) Vi — Pronume.

COLȚUL COSMETICIENEI

Neplăcerile pe care anotimpul rece le aduce obrazului pot fi evitate printr-o îngrijire specială.

Seara. Dacă tenul este uscat sau normal, se va șterge cu un lapte demachiant gras (Velur); pentru tenul gras se recomandă loțiunea Mimoza. Obrazul și gîtul se ung apoi cu o cremă ce se alege în funcție de natura pielii; pentru tenul gras recomandăm o cremă neutră, de exemplu crema de zi Elida sau Carmen.

Femeile tinere pot folosi crema Lanolina, o cremă fină, ușoară. Celor mai în vîrstă le indicăm o cremă mai grasă, hrănitoare, ce pătrunde ușor în straturile profunde ale epidermei și activează circulația, prevenind astfel roșeața și uscăciunea pielii. Crema Velur are aceste calități. Vă mai dăm o rețetă a unei creme asemănătoare: lanolină 10 gr, unt de cacao 10 gr, ceară albă 8 gr, apă 40 gr, ulei de măsline 80 gr.

Cremele, aplicate printr-un masaj ușor, se păstrează 1/2-1 oră, apoi se înlătură cu ceai de tei călduț.

Dimineața. Obrazul se spală cu apă obișnuită, la temperatura camerei, apoi se aplică o cremă de zi și se pudrează. Crema de zi va fi albă pentru tenurile ce sînt ușor iritabile și pentru acele ce au tendință de cuperoză și poate fi colorată pentru celelalte tipuri de piele. Iată două rețete ale unei astfel de creme:

1) Lanolină 10 gr, ceară albă 5 gr, ulei de măsline 20 gr, apă distilată sau de roze 20 gr;

2) ceară albă 16 gr, ulei de parafină 50 gr, apă 33 gr, borax 1 gr.

În timpul iernii folosiți un ruj de buze gras, cum sînt rujurile Superb și Cosmetica.

Ochii se înroșesc și lăcrimează din cauza frigului. Pentru a preveni acest neajuns, se recomandă băi cu apă de albăstrele (o linguriță de flori la 1/4 pahar cu apă fiartă și un vîrf de linguriță de acid boric).

Georgeta MĂLIN

DIN NOU
DESPRE
UNELE
NEPLĂCERI
PROVOCATE
DE FRIG

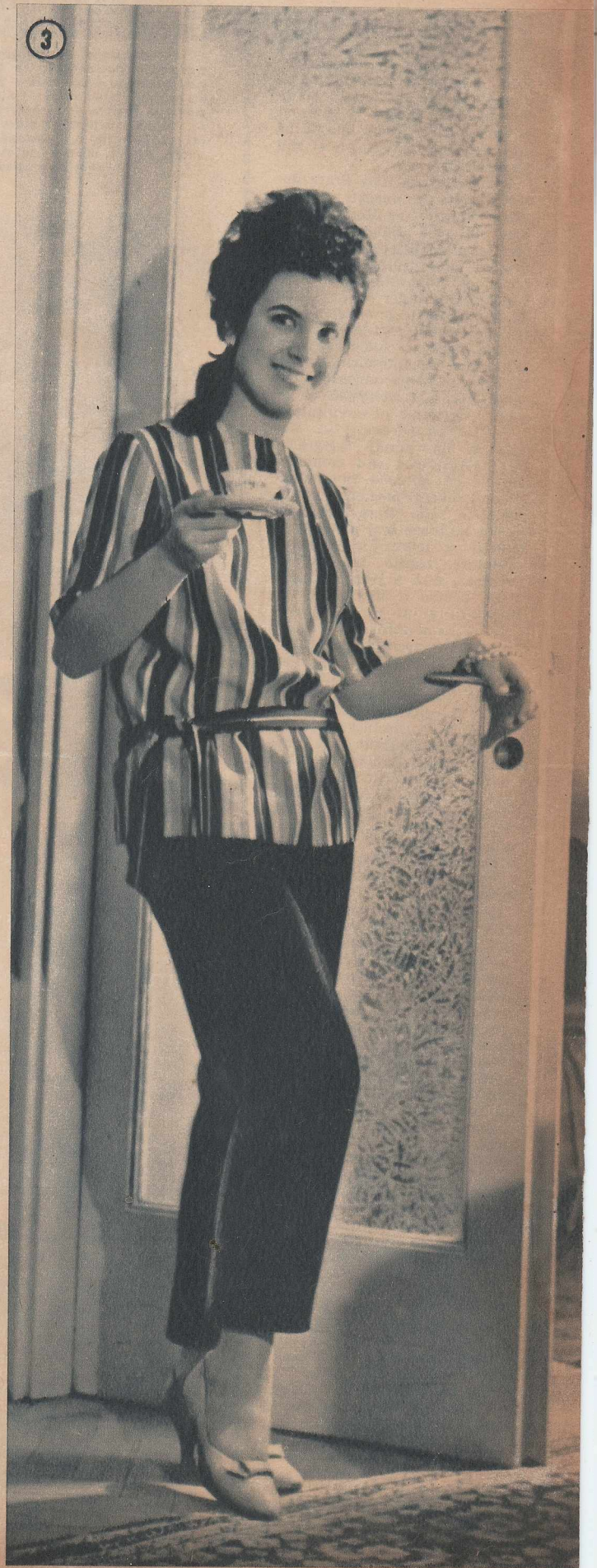
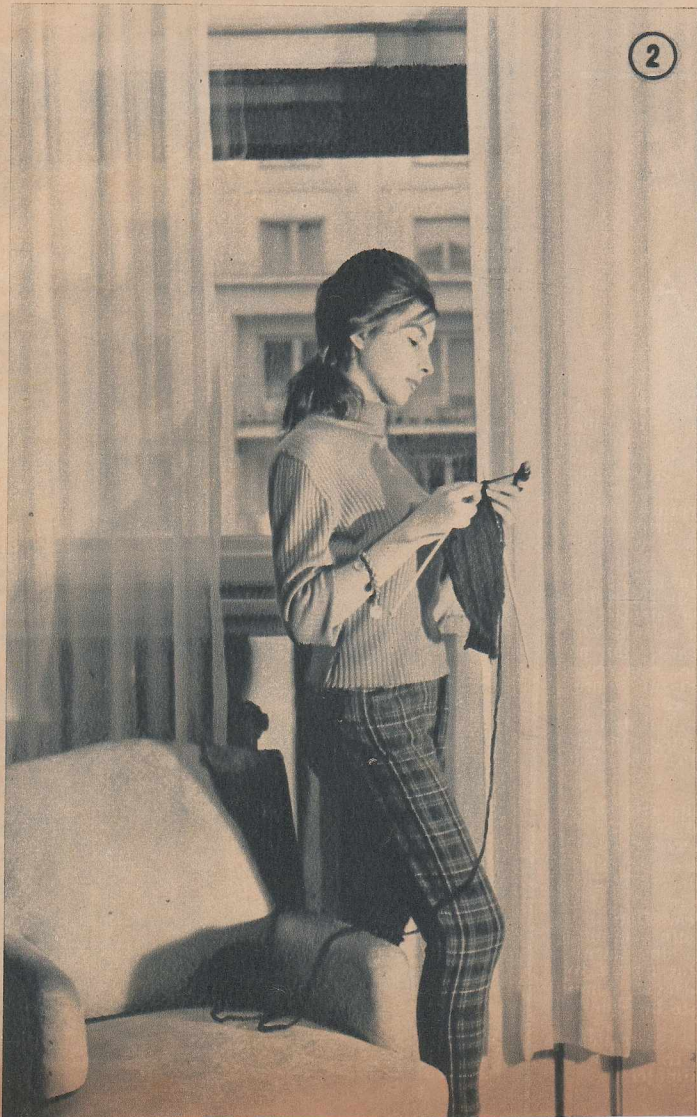
ACASA...

...In orele destinate treburilor casnice sau odihnei, femeia din zilele noastre a adoptat o tinuta in care simplitatea si confortul au primul cuvint. Adio capoate lungi si incomode, adio haine de interior de o eleganta aproximativă! Rochiile de casa stnt acum scurte si largi, acordind o libertate nelimitată in miscări. Si tot mai mult se impune ca tinuta de interior pantalonul. La treabă se poartă cu un halat scurt sau cu un șorț, iar in orele de odihna cu un pulover sau o bluză ușoară.

Noua colecție de modele a întreprinderii „Arta modei” ne-a oferit cîteva interesante sugestii pentru tinuta de interior. Studenta sau eleva care petrece in casă multe ore de studiu și lectură va opta cu plăcere pentru acest costum cu o linie sportivă, tinerească (foto 1). E ușor de purtat și de întreținut, fiind confecționat dintr-un material neșfonabil: o țesătură groasă de bumbac, peplu roșu cu alb.

Noutatea care se impune tot mai mult in moda actuală e pantalonul ajustat, din material in carouri (foto 2). Dar, atenție: o asemenea tinută pune frumos in valoare numai siluetele suple. Si încă o recomandare: partea de sus, fie că e tricot sau bluză, numai din material intr-o singură culoare.

Pentru o după-amiază, petrecută cu cartea in mână sau pentru a primi oaspeți mai apropiați, se cere o tinută confortabilă și totuși elegantă. Ansamblul de interior compus din pantalon de catifea neagră și cazacă in dungl (foto 3) e avantajos pentru orice siluetă, fiind totodată original și feminin.

BRĂDUȚUL CU DARURI AL LUI FRANZ-JOSEF STRAUSS

de Florica ȘELMARU

În această perioadă a biletelor către Moș Gerilă, Moș Crăciun, Santa Klaus și cum i se mai spune personalului cu barbă de vată și tolbă cu daruri, rotofelul ministru de Război al Bonnului a făcut și el cunoscut ce daruri anume ar dori să primească pentru al său Bundeswehr.

E adevărat că Herr Franz-Josef Strauss a depășit dinșor vîrsta relațiilor cu Moș Crăciun. Dar nu este Bonnul copilul răsfățat al coaliției atlantice, iar Strauss unul dintre copiii răsfățați ai Bonnului (alții fiind Globke, Heusinger etc)?! Ajutat de împrejurările propice, ministrul de Război vest-german și-a păstrat, dacă nu candoarea copilăriei, dar un dinamism juvenil și care se vrea euceritor (în sensul cel mai nefigurat și cel mai... teritorial al cuvîntului).

În loc să adreseze lui Moș Crăciun un mesaj caligrafiat cu îngrijire sau să-i comunice verbal, cu palmele împreunate și ochii ridicați pios către tavan, dorințele sale, Herr Strauss a folosit mijloace mai moderne — radioul și televiziunea. Într-o cuvîntare rostită la posturile bavareze, d-sa a ținut să sublinieze, pentru o cifră mai exactă informare a lui Moș Crăciun:

1) că străduințele guvernului vest-german pentru înarmarea nucleară a N.A.T.O. (și deci a Bundeswehrului) nu înseamnă în nici un caz renunțarea la cursa înarmărilor nenucleare;

2) că în consecință guvernul vest-german continuă să se ocupe și cu întărirea forțelor sale dotate cu arme convenționale;

3) că însă N.A.T.O. trebuie transformată în „putere nucleară”, astfel ca „partenerii mai puțin importanți” ai alianței atlantice să aibă și ei dreptul de a hotărî în privința folosirii acestor arme.

„Partenerii mai puțin importanți”, spune Strauss, dar se gîndește la Germania occidentală pe care nimeni (și în primul rînd el) nu o consideră partener „puțin important” al coaliției. Se pare că, orice s-ar spune, Franz-Josef Strauss e un modest, un discret.

Nu credeți? Iată încă o dovadă — ultimul punct al cuvîntării sale din ajunul sărbătorilor: pe un ton foarte categoric el s-a declarat împotriva discutării „în piață publică” a problemelor echipării Bundeswehrului. În această privință, a spus modestul orator al radioteleviziunii bavareze, hotărîrile trebuie luate în sînul organelor competente ale N.A.T.O. și în cadrul unor convorbiri de la guvern la guvern.

Ce vreți, chiar în „piața publică” occidentală se fac auzite glasuri, foarte puțin entuziasmate de apetiturile partenerului vest-german în materie militară.

Ministrul de Război al Bonnului a procedat în consecință. A cerut lui Moș Crăciun - N.A.T.O. și arme convenționale, și arme atomice, și... dreptul de a apăsa pe buton. Dar nu vrea zarvă mare în „piața publică”. Preferă ca bradul împodobit cu mult rîvnite daruri să-i fie trimis la domiciliu, într-un ambalaj nebatător la ochi.

Modest și discret cum spunem.

einheit
Alle Jahre wieder das alte Lied: Preisrückgängen im Dezember

Vor den Festtagen wird der Geldbeutel der Verbraucher mächtig geschöpft

In diesem Jahr wurden teurer

- die Weihnachtshäherl um mindestens 75 Prozent.
- Weihnachtskerzen, wie Kerzen und Schmuck, um 6 bis 20 Prozent.
- Geschenkartikel bis zu 30 Prozent.

Klein in den letzten Wochen stiegen die Preise

- für Butter um 12 Pfennig je Kilo, im Vergleich zum Vorjahr sogar um weit über eine Mark.
- für Eier um 2 bis 3 Pfennig je Stück.
- für Schmalz und Speisöl um 12 bis 20 Pfennig je Kilo.

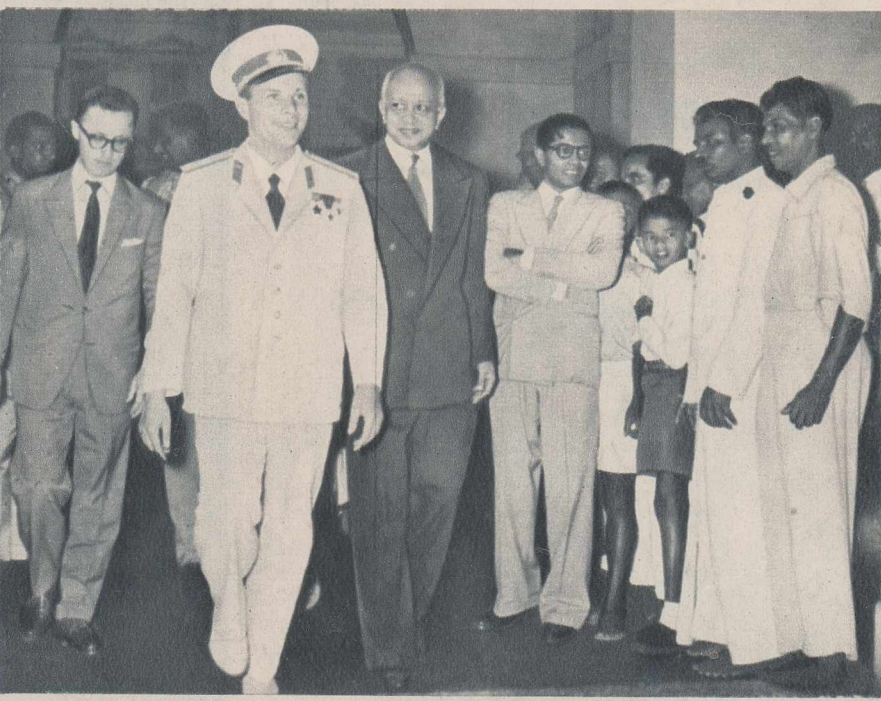
Auch der Weihnachtsbraten wurde teurer. Rind-, Schweine- und vor allem Kalbfleisch kostet heute mehr als vor dem letzten Fest. Für seine Weihnachtsgans muß der Verbraucher zwei bis fünf Mark mehr bezahlen.

O recunoașterea a „miracolului economic” din Germania occidentală în chiar unul din zilele vest-germane — „Einheit”. Sub titlul „În fiecare an același cîntec vechi: majorări de prețuri în decembrie. Înainte de sărbători punge consumatorilor se subiază simțitor” — ziarul arată că la sfîrșitul lui 1961 în R. F. Germană s-au scumpit untul, oulde, uleiul, carnea de vită și de porc, produse de patiserie etc.

Politiștii împotriva invaziilor pe străzile Parisului. Bătrîni, oameni cu cîrje sau în cărucioare de invalidi au ieșit recent în stradă pentru a protesta împotriva situației grele în care se zbat și care, după recunoașterile presei burgheze din Franța, constituie una din cele mai rușinoase pate pentru această țară. Cel ce cereau „Pîne pentru bătrîni”. „Măriți-ne pensiile-au fost reprimăți cu brutalitate de poliție.

La Bogota, în capitala Columbiei, a avut loc o puternică demonstrație a funcționarilor bancari împotriva politicii economice a guvernului. În fotografie: poliția atacă pe demonstranți.

**fotocronica
FLACĂRII**

La invitația primului ministru al Ceylonului, d-na Bandaranaike, maiorul cosmonaut Iuri Gagarin a vizitat de curînd această țară. Iată-l după sosire, însoțit de oficialități ceyloneze.

Eliberarea teritoriilor Goa, Daman și Diu, aflate sub dominația portugheză, a marcat prăbușirea a încă unui bastion al colonialismului. În fotografie: populația teritoriilor eliberate întîmpină trupele indiene.

Cititorii ne scriu, noi răspundem

Noua Zeelandă

„Am citit cu interes documentarul despre Samoa și așori să publicați unul asemănător despre Noua Zeelandă”

Valentin PAHONȚU
muncitor din Hunedoara

Două insule mari — Insula de nord și Insula de sud — despărțite prin strâmtoarea Cook, cărora li se lătură insulele Chatbham și Stewart și alte câteva puțin mai depărtate — Auckland, Campbell, Antipode, Tokelau, Niue, Kermadec, Cook — situate toate în sud-vestul Oceanului Pacific, iată Noua Zeelandă. Suprafața întregii țări este de aproximativ 270.000 km p, iar populația numără circa 2.400.000 de locuitori, dintre care băștinășii — aatorii — alcătuiesc azi o anumită minoritate: ceva mai mult de 150.000 de oameni; restul îl constituie urmașii coloniștilor englezi. Capitala, orașul Wellington, cu cei aproximativ 150.000 locuitori ai săi, nu este cel mai mare oraș al țării: Auckland are 400.000 de locuitori, iar Christchurch 300.000.

Această țară din emisfera sudică prezintă unele ciudătenii geografice și climatice. Astfel, spre exemplu, alături de gheziere și munți înalți acoperiți cu zăpezi albe, se întâlnesc vegetație subtropicală.

Dominion britanic, Noua Zeelandă are ca șef al statului pe regina Angliei, reprezentată aici printr-un guvernator.

În economia Noii Zeelande predomină agricultura, care se caracterizează prin o specializare îngustă și pune în direcția creșterii animalelor. Dacă în ce privește producția de lână această țară deține locul al treilea în lume și un loc de frunte între țările producătoare de carne și lapte, Noua Zeelandă nu-și poate asigura în schimb necesitățile de pline de cartofi. Dezvoltarea unilaterală a economiei țării este datorată deținerii pozițiilor economice cheie de către Anglia, care a transformat astfel Noua Zeelandă într-o bază zootehnică a sa.

Alături de capitalul englez s-a făcut apariția, după al doilea război mondial, și capitalul american.

Politica externă a Noii Zeelande decurge din subordonarea țării față de puterile occidentale, fapt ce rezultă și din participarea la lucrurile militare SEATO ANZUS.

Fără casier...

„Am văzut într-un jurnal cinematografic și am citit în ziare că în unele întreprinderi din U.R.S.S. plata salariilor se face fără casier. Aș dori să știu cum și de unde a pornit această frumoasă inițiativă”.

Aristide VĂRZARU
electrician — Uzinele mecanice
Turnu-Severin

În multe sectoare ale Fabricii de ceasornice din Moscova, plata salariului se face

fără casier, prin... autoser-vire. Ideea s-a născut încă la sfârșitul anului 1960. Inițiativa Valentin Ivanova, muncitoare în această uzină, a găsit sprijinul conducerii, al organizației de partid și al sindicatului.

Prima încercare a decurs cam așa: delegatul brigăzii a adus banii de la casier și

Pe rând, fără îmbulzeală, muncitoarele de la Fabrica de ceasornice din Moscova își ridică salariul cuvenit.

i-a aranjat pe masă în teancuri, după valori. Mărunțișul a fost pus într-o cutie. O dată pregătirile terminate, el a anunțat:

— Poftiți, fetelor! Cine are nevoie de bani, să se servească!

Muncitoarele veneau una câte una, semnau în ștat, își numărau banii și se întorceau la locul de muncă.

Banii au așteptat pe masă și venirea schimbului doi. Tot colectivul brigăzii și-a primit drepturile. Nu a lipsit nici o copelcă.

De atunci au trecut multe luni. Plata salariului fără casier a devenit un lucru obișnuit în brigada de muncă comunistă a maistrului Merilin și, după afirmația lui, totul e în perfectă ordine.

Inițiativa brigăzii a trezit un viu interes în rândurile lucrătorilor din alte secții ale uzinei, care i-au urmat exemplul. De aci, sistemul s-a extins și în alte întreprinderi. Azi, zece de mii de oameni ai muncii din Uniunea Sovietică își ridică singuri chenzina de pe masă.

De altfel, funcția de casier a început să devină inutilă și în autobuze și troleibuze, ba chiar și în cinematografe.

Iată încă o expresie a înaltelor trăsături morale ale epocii comuniste, trăsături ce apar încă de pe acum în viața constructorilor comunismului.

Vă scriu elevii dintr-a X-a B...

Sintem cititori ai revistei „Flacăra” și urmărim cu plăcere articolele care privesc viața culturală din țara noastră. De aceea vă scriem aceste rânduri cu scopul de a vă informa despre un concurs artistic organizat pe școală, din inițiativa comitetului U.T.M. În cadrul acestui concurs, pe lângă obiective ca înviștărea, disciplina, figurarea și activitatea noastră culturală. La acest punct, noi,

elevii și elevele clasei a X-a B am pregătit un montaj literar-muzical cu tema „Vladimir Maiakovski”, montaj care s-a bucurat de succes. Au fost recitate versuri închinare de poet Revoluției din Octombrie, construcții socialiste în U.R.S.S., itineretului sovietic și luptei pentru pace. La realizarea montajului au contribuit nu numai elevii care au recitat versuri, ci și restul elevilor care au dat replici sau au interpretat cîntece revoluționare legate de tema montajului.

CLASA a X-a B
Școala nr. 28 „Dr. Petru Groza”
București

De la foto-corespondenți

Așa arată acum centrul orașului Bacău. În locul unor construcții vechi și insalubre au fost ridicate în anul 1961 numeroase blocuri cu multe etaje. La parterul acestor construcții s-au deschis magazine elegante. Întregul centru este iluminat fluorescent.

B. Suru

La G.A.S. Agigea (Dobrogea) grajdurile pentru vite au fost înzestrate cu adăptori automate. La o simplă atingere cu botul, vaca primește apa proaspătă sosită pe conductă.

C. Constantinescu

În mai multe locuri din regiunea Bacău arheologii au descoperit străvechi pietre de hotar marcate cu capul de zimbbru. Pietrele purtând vechea stemă a Moldovei au devenit acum piese ale muzeului arheologic din Piatra Neamț.

F. Bercu

Sacoșe pe roți!

„Vă scriu despre sacoșă pe roți. Nu știu cum apreciați de utilitatea unui asemenea obiect, dar în ce mă privește îl cred foarte necesar; de cîte ori soțiile noastre vin de la piață, trebuie să-și îndrepte brațele amorțite; „Ah — zic ele — dacă am avea un coșuleț sau o sacoșă pe roți!” De aceea am fi bucuroși dacă în viitor vom găsi în maga-

zine sacoșe sau coșulețe pe roți”.

Victor JESSENSKY
contabil șef, Brad — reg.
Hunedoara

Informăm pe tov. V. Jessensky că Ministerul Comerțului a primit din partea unor întreprinderi câteva modele de sacoșe pe roți. Ele au fost expuse la cel de al 3-lea pavilion de mostre, urmînd ca, după omologare, să fie puse în producție.

Pe scurt

Dumitru Felea — Căpitania portului Moldova Veche. Am citit cu interes scrisoarea dv. care ne redă un crîmpel din peisajul local: bătrînul Danubiu în miez de iarnă și aspecte din activitatea marinarilor de pe remorcherele și șlepurile românești — munca lor fiind îndreptată, în acest anotimp, spre lucrările de renovare a navelor. Materialul este interesant; dar pentru a publica ceva în revistă, ne interesează și fotografiile. Sintem doar o revistă ilustrată...

M. Viorel — Craiova. În București există astăzi un spital de traumatologie, chirurgie plastică și reparativă. Această instituție funcționează în str. Arh. Mincu nr. 7. Adresa spitalului clinic Fundeni: șoseaua Fundeni nr. 37.

Stela Oana — Sibiu. Scri-sorile pe care doriți să le adresați Tatlanei Samoilova le puteți expedia fie pe adresa studiourilor „Mosfilm”, Moscova, fie pe adresa teatrului „V. Malakovski” din Moscova, unde actrița joacă în mod curent. Puteți scrie în limba rusă sau în franceză.

Prin telefoto...

„Observ în ziare și reviste anumite fotografii care redau după un timp foarte scurt, poate chiar numai după cîteva ore, imagini de la evenimente petrecute la distanțe mari. Aș dori să aflu cum se face transmiterea de la distanță a acestor fotografii”.

Paul IONESCU
student anul IV la I.S.E.
„V. I. Lenin”, București

A devenit firesc ca milioane de oameni, deschizînd ziarul dimineața, să aibă în fața ochilor imaginea unor fapte petrecute cu

numai cîteva ore înainte și la distanțe de mii și mii de kilometri. De obicei asemenea fotografii poartă inscripția: telefoto.

Cum se realizează transmiterea la distanță a imaginilor fotografice? Fotografia este așezată într-o instalație specială de transmitere a imaginilor luminoase, pe un tambur ce se rotește cu viteză constantă. De-a lungul tamburului, cu viteză de asemenea constantă, se mișcă rectiliniu o rază de lumină care explorează întreaga suprafață a fotografiei. Fiecare punct al fotografiei reflectă raza de lumină mai mult sau mai puțin intens, după cum punctul respectiv este un negru mai mult sau mai puțin intens. Razele sînt colectate de celule fotoelectrice care le transformă în impulsuri electrice. Acestea sînt transmise pe calea undelor sau prin cablu pînă la aparatul de recepție în care se petrece procesul invers, imaginea imprimîndu-se pe o hîrtie fotosensibilă.

Agenția romînă de presă (Agerpres), care întreține legături telefoto cu cele mai mari agenții de presă din lume, este dotată cu aparatul modern de transmitere și recepționare a fotografiilor, precum și cu un autobuz înzestrat cu o stație mobilă de telefoto pentru deplasări în diferite localități unde au loc evenimente.

Instalațiile de telefoto sînt folosite nu numai pentru nevoile presei. Astfel oficiile postale transmit pe această cale documente, mesaje, telegrame etc. scrise de mînă.

Recepționarea s-a terminat. Caseta cu filmul fotografiei este scoasă din aparat pentru dezvoltare.

Cititorii către cititori

Zbigniew Standar, Poznan, ul. Czerwonej Armii 39/31 (R. P. Poland) dorește să corespunde pe teme de muzică, pictură și film. Kazimierz Zurawski, student, ul. Ostrolecka 1, Przemysł (R. P. Poland) dorește să corespunde cu tineri pe teme de teatru, muzică, literatură, film. Corespondența poate fi purtată în limbile: rusă, italiană, spaniolă, germană, polonă, franceză, cehă, engleză.

Albu Ștefan, Năsăud, str. Berării nr. 8, dorește să facă schimb de mărci. Mateescu Gh., elev cl. a X-a, școala medie „D. Golescu” C. Lung (reg. Argeș): schimb de corespondență pe teme literare. Lucian Chiolu, Turnu-Severin, str. Alecsandri nr. 8: schimb de ilustrate și fotografii de actori. Mai doresc să facă schimb de ilustrate: Anton Popescu, Bocea, raion Reșița, bloc 186, ap. 12; Ioan Andronic, com. Ciulea, raionul Panciu; Ionel Dumitrescu, strungar, Craiova, str. Al. I. Cuza nr. 134; profesor Florin Iliescu, Tg. Neamț, str. Cuza Vodă nr. 190.

FLACĂRA

Revistă social-politică și literar-artistică

Anul XI — Nr. 3 (347)
20 ianuarie 1962

REDACȚIA:
BUCUREȘTI
PIAȚA ȘCINTEII

Căsuța poștală: 3507
of. 33, Tel. 17.60.10,
int. 1744

ABONAMENTE:

la toate oficiile poștale din țară și la factorii poștali și difuzorii voluntari din întreprinderi și instituții.

PREȚUL
ABONAMENTELOR:

3 luni: 26 lei
6 luni: 52 lei
un an: 104 lei

UMOR

Indignarea guvernelor canadian, australian și ale altor țări membre ale Commonwealthului, care își văd serios periclitate interesele prin înglobarea Angliei în „piața comună”, s-a manifestat din plin.

(Ziarele)

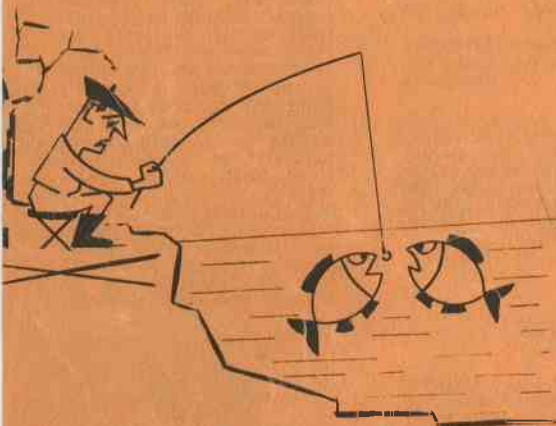
— Dv. ce doriți?
— Un băiețel...

Desen de P. NEAGU

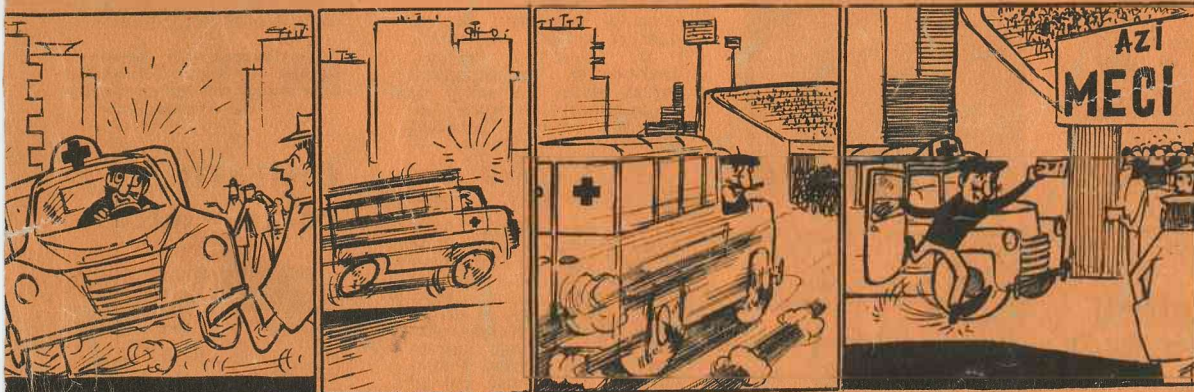
Infidelul e într-o situație încurcată.

Desen de V. TIMOC

— Te întreb pentru ultima oară, mai ții la mine?

Desen de L. LIVADARU

Un caz urgent.

Desen de Șt. MUNTEANU

— Și în incheiere vă scrie: „Te sîrzi de mil de ori...”

Desen de E. A. ...

FĂRĂ CUVINTE

Desen de S. SINGER

ii fierbe capul.

